

Jubilæumsskrift

Hvidovre Kajakklub 1927 - 2002

75
år

Indhold

Formand Christian	1
Borgmesterhilsen	3
Tre klubber – Seks navne	4
Udviklingen frem til 60'erne	5
Brødrenes oplevelser	7
Kajakroer i 60'erne	9
Fundamentet skabes	10
Personligt tidsbillede	15
Medlemstilgangen i årene	19
Festerne	20
De store skiture	22
Svejbæk	25
Lagan-lejren	27
Vintertræning	29
Børneroning	31
Hvornår er det for langt	33
Tre gode minder	35
Udviklingen i kaproning	36
Gudenåen	46
Handicap	48
Oplevelser i turbåd	49
Stjerneløbet	50
Skiklubben	52
Vores olympiske deltagere	54
Instruktion	57
Træk af Tritons historie	59
Mål	62

75 år – værd at fejre

At Hvidovre Kajakklub i år kan fejre 75 års jubilæum, er ikke et tilfælde. Igennem årene har mange ildsjæle været med til at skabe den klub vi har i dag, og som vi i dag kan være rigtig stolte af.

Med dette jubilæumsskrift siger vi tillykke til os selv og alle de utrolig mange medlemmer, der har været med til at skabe den kajakklub vi i år kan fejre med 75 år gennem medgang og modgang. Jubilæumsskriftet er skrevet af klubmedlemmer og for klubmedlemmer, som skal være med til at skubbe kajakklubben videre ind i 75 nye spændende og udfordrende år.

Vi har forsøgt, at få så mange som muligt til at skrive om deres oplevelser i situationer, som vi mener, har været med til at skabe den ånd, vi føler, kendetegner Hvidovre Kajakklub. Det er en skildring af en række personlige oplevelser, der dækker over de indtryk og de minder, der har sat sig spor i en række af vore klubkammeraters hukommelse.

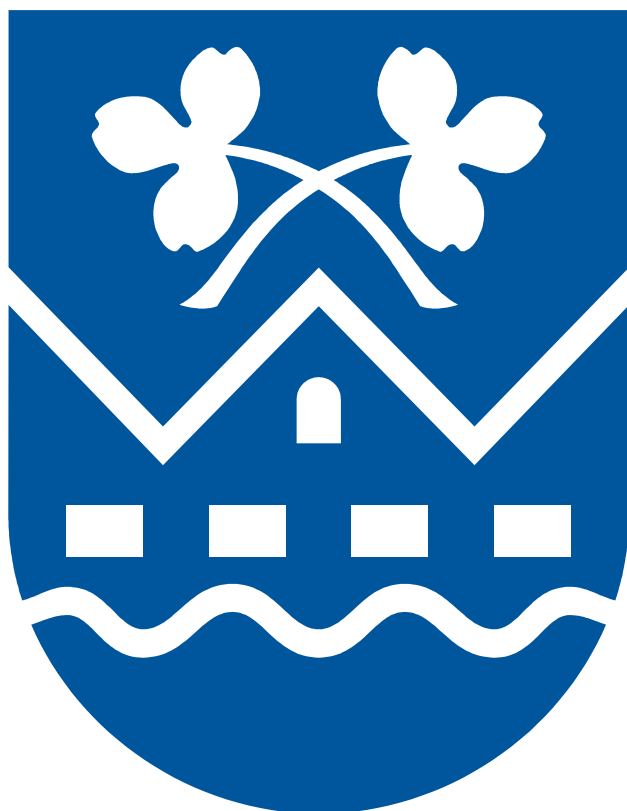
Uden undtagelse er der tale om gode, spændende eller morsomme spor.

Jubilæumsskriftet er således ikke en kronologisk gennemgang af samtlige 75 år, men i stedet en række billeder, hvor det står frit for læseren, at plukke fra og selv sammenstykke et samlet hele. Mange dejlige minder er glemt, men dukker måske langsomt op igen ved læsningen.

Derved kan fremtidens medlemmer også se, at nu som før, beror klubbens fremtid på medlemmernes indsats, for det er medlemmernes virke og initiativ, som har skabt klubben og skal skabe dens fremtid.

Med dette vil jeg ønske Hvidovre Kajakklub tillykke med 75 års jubilæet, og et håb om fortsat fremgang.

Christian Schmidt
formand

Kære Hvidovre Kajakklub

Tillykke med de 75 år !

En kommune ved vandet - det er Hvidovre. At gå en tur langs kysten eller havnekajen, at sejle med sin lille båd ud langs Kalveboderne - eller at sidde i højde med blishøns og ænder, mens pagajens rytmiske bevægelse får kajakken til at skyde fart. Vandet i Hvidovre er til glæde for mange mennesker, og det giver os mulighed for fælles oplevelser.

I 75 år har Hvidovre Kajakklub samlet børn, unge, voksne og ældre fra hele Hvidovre. For der er jo det særlige, at de sejlede idrætsgrene kun kan dyrkes ét sted i Hvidovre, nemlig ved vandet. I klubben mødes man med venner fra den anden ende af byen, fra andre kvarterer og andre livsvilkår. Vores familier er forskellige, vores hverdag er forskellig, mens vores interesse er den samme: At prøve kræfter med sig selv, med andre og med naturen. I kajakken - i det fælles vand.

Sporten bringer os sammen, og gennem fællesskabet får vi en bedre forståelse for andre mennesker. I Hvidovre kan vi være stolte over og glade for, at vi kan tilbyde vore børn og unge en bred vifte af idrætsgrene. En sund fritidsinteresse er et vigtigt led i en god opvækst. Gennem kajaksporten får de unge ikke alene brugt deres krop. Kammeratskab, frisk luft, naturoplevelser, respekt for havet er sidegevinster med stor betydning.

Uden de frivillige ledere var Hvidovre Kajakklub givet ikke nået så langt. Af hjertet tak til jer.

Kære kajakroere - tillykke med jubilæet. Og god vind fremover!

Borgmester Britta Christensen

Tre klubber - seks navne

af Knud Kristensen

I 1927 så den første kajakklub i Kalveboderne dagens lys. Seks år efter (1933) var der tre klubber, og efter yderligere 15 års forløb (1948) var de tre klubber blevet til to. Denne status holdt indtil 1967, hvor den sidste ændring af antallet af klubber fandt sted. Og siden da har der kun været én kajakklub i Kalveboderne.

Af navne har der i tidens løb været seks

forskellige, og der har også været seks forskellige placeringer af de huse, der har været hjemsted for det liv, der udfoldede sig i de respektive klubber.

Kort sagt, der er en hel del at holde styr på, når der skal redegøres for klubbens 75-årige historie. Det skema, der bringes her, er tænkt som en hjælp, når det kniber med at hitte rede i årstal, navne og klubbernes placeringer.

	Kajakklubben Sønderstrand			Hvidovre Kajak- og Kanoklub	Kajakklubben Triton	Hvidovre Kajakklub Triton	Sønderstrand Kajakklub Triton	Hvidovre Kajakklub	
	Slusedæmningen	Tippen	ARK	Hvidovre Strandvej	Frømming Havn	Hvidovre Strandvej	Hvidovre Strandvej	Hvidovre Strandvej	Hvidovre Havn
1927-1930	•								
1930-1933	•			•					
1933-1948	•			•	•				
1948-1955	•					•			
1955-1966		•				•			
1966-1967			•			•			
1967-1970							•		
1970-1976								•	
1976-2002									•

Udviklingen frem til 60'erne

af Knud Kristensen

Medens tiden gik sin gang, som beskrevet i jubilæumsskriftet "Kajakklubben Sønderstrand 1927-1957", skete der ting og sager længere sydpå i Kalveboderne.

Hvidovre Kajak- og Kanoklub (HKK) blev startet omkring 1930. Med eksplosionsagtig fart placerede klubben sig markant i billedet af kajakklubber i hovedstadsområdet. Og i debatten om DKF's indre forhold var klubbens indlæg ikke alene markante, men også yderst kontroversielle. Desværre foreligger der ikke skriftlige referater eller notater fra klubbens første tid, men man har sikkert følt sig ret eksklusiv. I hvert fald oplevede jeg i 1933 - til min store overraskelse - at man ikke ønskede mig som

Men for ham lå løsningen lige for, idet der i slutningen af 1933 var startet yderligere en kajakklub i Hvidovre. For vel var HKK i løbet af kort tid blevet i klub med liv og glade dage, stor aktivitet til søs og masser af fester. Men der var også en del uro i klubben, og d. 6. december 1933 havde nogle udbrydere fra HKK startet Kajakklubben Triton. Her søgte Harald Kristensen hen og blev medlem.

Kajakroningens glæder

For Triton blev årene, der fulgte efter 1939, naturligvis i udstrakt grad præget af den tyske besættelse med alt hvad det indebar af restriktioner, roforbud osv.

Men alligevel lykkedes det for Hans Voermann/Ingvar Nørregaard i 1943 at mar-

Standerhejsning i Triton.

medlem, selv om man netop havde solgt en af klubbens kajaker til mig.

Min kajakammerat Harald Kristensen oplevede året efter, lige som jeg, at få den kolde skulder, da han ville være medlem af HKK.

kere, at Triton stadig kunne gøre sig gældende. Det skete ved DM, som det år blev afholdt på Furesøen og Bagsværd Sø, hvor parret vandt både 10.000 og 1000 m toerkajak.

Herefter fulgte - i hvert fald kapronings-mæssigt set - nogle ret så stille år for Triton. Men da roforbudet på Øresund blev ophævet efter besættelsens afslutning i 1945, kom der gang i træningen igen. Svend Frømming - søn af indehaveren af Hvidovre Mørtelværk på hvis grund klubben lå - blev det friske pust udefra for Triton. Hvad han præsterede, kan man læse mere om i afsnittet "Vores olympiske". Her kan man også læse om Ingvar Nørregaard, der i 1933 havde været med til at starte Triton, og som på kaproningsbanerne præsterede en række flotte resultater fra 1943-1953.

Hvidovre Kajakklub Triton

Antallet af aktive medlemmer i Triton blev i disse år mindre og mindre. Det så vi naturligvis med stor ængstelse på i Københavnskredsen, hvor jeg den gang var formand. Men da Hvidovre Kajak- og Kanoklub også kørte med et lavt antal medlemmer, lå løsningen lige for. De medlemmer, som i begyndelsen af 1930'erne havde præget HKK, var for længst ude af klubben. Så da kredsen formidlede en kontakt mellem de to klubber med henblik på en sammenlutning, fik planerne straks en god modtagelse, og omkring 1948 blev klubberne sluttet sammen. Hjemstedet blev HKK's klubhus ved Hvidovre Strandvej, og det nye navn blev Hvidovre Kajakklub Triton - og det holdt indtil 1967.

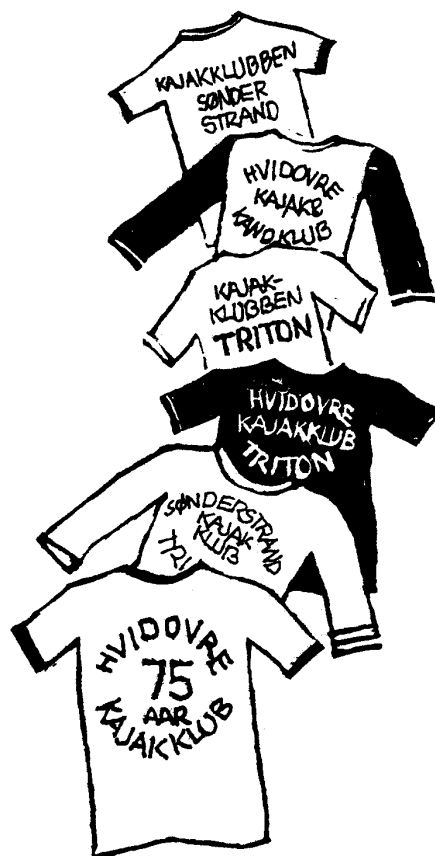
Svend Frømming lagde efter sin OL-deltagelse i 1956 konkurrencerøningen på hylden, men efter ham dukkede et nyt kæmpetalent op i klubben. Det var Hanne Christiansen, som efter nogle fine juniorresultater allerede i 1958 blev seniordanmarksmester og derefter udtaget til EM i Prag samme år. Her blev hun på den olympiske 500 m distance kun slået af Sovjet og Ungarn. En stor mulighed for en udtagelse til OL 1960 lå i luften, men familiemæssige forhold kom i vejen, så den chance ikke kunne følges op.

Kanonfedt

De følgende år blev ret stille for Hvidovre Kajakklub Triton, men lad os så i stedet vende blikket mod Sønderstrand. Her må man sige, at det bare gik derudad. 1957 havde, som beskrevet i den lille 30-års bog, været et godt år, men 1958 blev heller ikke så ring' endda. Man hyggede sig i det nye klubhus på Tip-

pen, og på vandet var træningsfliden stor. Foruden Kai og Vagn fortsatte også Bjarne Nielsen og Per "Plys" Madsen med gode resultater. Ved DM i 1958 vandt disse fire roere rub og stub i mændenes kajakløb på nær 500 m ener, hvor klubben ikke stillede op. Det blev til danske mesterskaber til Sønderstrand i K 1, 1000 og 10.000 m, i K 2, 500, 1000 og 10.000 m, i K 4, 1000 m og i 4 x 500 m stafet. Det var bare kanon.

I 1959 blev klubben yderligere styrket ved tilgang af Anni Werner-Hansen. Hun kom fra Dragør Kajak Klub og var på det tidspunkt Danmarks stærkeste kajakroer i dameklassen. Højdepunktet i denne epoke blev Anni Werner-Hansen og brdr. Kai og Vagn Schmidts udtagelse til og deltagelse i OL i Rom i 1960, som man kan læse mere om i afsnittet "Vores olympiske".

Brødrenes oplevelser

af Vagn Schmidt

Jeg er af klubbens formand Christian Schmidt blevet opfordret til at skrive et par linier om min tid som medlem af henholdsvis Kajakklubben Sønderstrand og Kajakklubben Triton. Kajakklubber, som senere har skiftet navn til Hvidovre Kajakklub.

Når man modtager sådan en opfordring er det helt naturligt, at tankerne går tilbage, og man mindes de mange venskaber, der blev knyttet dengang, og ikke mindst de kæmpeoplevelser

på rejser og kaproningsbaner, der var en del af den hverdag, som betød alt for mig.

Egentlig bør jeg takke storebror Kaj for at jeg overhovedet kom til at ro kajak. Vi skal tilbage til ca. 1950. På det tidspunkt hed vor klub Kajakklubben Sønderstrand, og var placeret på den velkendte slusedæmning. Kaj havde dengang en flot hvid lærredsbetrukken kajak og eftersom jeg endnu ikke var medlem af kajak-

klubben, det blev jeg først i 1951, og Kaj først kom fra arbejdet ved 18-tiden, sneg jeg mig ofte ned i klubben, og tog Kajs kajak, uden forlov selvfølgelig, og roede mig en tur. Kaj blev naturligvis vred og jeg måtte ofte betale "prisen" ved kasse 1, men roturene var mig rigeligt "prisen" værd.

Som nævnt, var det Kaj der vakte min interesse for kajaksporten, og hvem vil ikke gerne give sin storebror et baghjul, det brugte jeg megen træningstid på. Tiden på slusedæmningen blev for mit vedkommende kort, idet klubben i 1955 flyttede ud på Tippen. Her fortsatte Kaj og jeg vor indbyrdes kappestrid, hvor temperament og ambitioner fik fri udblæsning, men hvor vi morede os.

Imidlertid var der i klubben en "Trolldmand", som tilsyneladende kunne se et større perspektiv i vor indbyrdes kappestrid, og foreslog, at vi skulle prøve at sætte os sammen i en toerkajak. Som sagt så gjort, Trolldmanden var såmænd vor alles Knud Kristensen, og vel nok den person Kaj og jeg med rette, kan takke for vor herlige og spændende kajaktlivværelse.

Via vort arbejde sammen med Knud som træner, voksede et sammenhold og et venskab, som måske lidt forsigtigt kunne sammenlignes med et ægteskab. Knud havde netop den evne og den tolerance, der skulle til for at holde os to udisciplinerede fyre nede, og samtidig piske os i en træning, der senere gav de tilfredsstillende resultater. (Tak for det Knud).

Udover toerløbene med Kaj, passede jeg min enerkajak og har været så heldig at vinde en bronzemedalje på 10 km K1 ved VM i Prag 1958, en sølvmedalje på 1000 m K2 med Willy Christiansen ved EM i Gent i Belgien samt et antal KM, DM og NM.

Ikke mindst, tænker jeg ofte tilbage på de tre vandrepokaler, nemlig Susåpokalen, Kronborgpokalen samt ikke mindst Malmö Horn, som

jeg har vundet til ejendom, og som i dag indtager en hædersplads på de hjemlige hylder. Knud fik imidlertid opbygget et efter datiden professionelt træningsprogram, der sigtede på internationale resultater.

Nu gik det stærkt og med en mulig deltagelse ved de Olympiske Lege i Rom i 1960 blev alle sejl sat til. Træningsfaciliteter og deltagelse i internationale stævner hjemme og i udlandet manglede ikke og, som rosinen i pølseenden, blev klubben velsignet med en toerkajak doneret af Augustinus fabrikker; båden blev naturligvis døbt "Prince".

Resultaterne udeblev ikke.

En sommerdag 1960 blev jeg ringet op af Knud, der fortalte, at Kaj og jeg var blevet udtaget til de Olympiske Lege i Rom 1960.

Hvilken begejstring, en kæmpe drøm var blevet til virkelighed. Dette var kronen på værket. Vor træningsindsats, ofte i regn, slud og mørke havde båret frugt, dette var i sandhed vor største sportslige oplevelse.

At sammenfatte denne oplevelse med få ord er ikke fair, men blot vil jeg for god ordens skyld nævne, at vi i finalen opnåede en 5. plads i K2 over 1000 m efter forud i indledende heat at have slået den svenske båd med Gert Fredriksson og Oluf Sjödélius, der desværre trak fra os i finalen og i øvrigt vandt guld.

Ja mange minder trænger sig på, og man kunne blive ved meget længe, men lad mig slutte med at udtale ønsket om fremgang for vor sport, den sport som vi alle sætter meget højt, og ikke mindst et ønske om fremgang til Hvidovre Kajakklub.

Hjertelig til lykke Hvidovre Kajakklub !

Hvordan var det at være kajakroer i 60'erne

af Jette Heering

Det Sønderstrand, som jeg blev medlem af i 1962, lå for enden af Bådehavnsgade i Sydhavnen, på noget som kaldtes Tippen. Man kom derud ad en lang bumlet jordvej uden elektrisk lys. Vores naboer var nogle små fiskerhytter, og fiskernes garn hang til tørre langs den sti, vi kørte ad for at komme til klubben.

Klubben, som bestod af et klubhus og et bådhus, lå lige ned til vandet og var hegnet ind af et raftehegn. Køkkenet var uden rindende vand, og bad fandtes ikke. Toilettet var et gammeldags das, og spandens indhold skulle graves ned. Opvarmningen var en gammeldags kamin, der skulles tændes op med brænde. Elektricitet var der ikke noget af, så hvis vi var der længe om aftenen, brugte vi petroleumslamper. Vand til at lave kaffe fik vi ved at køre ca. en km med en gammel mælkehunge ned til en vandpost i Bådehavnen. Der var gudskelov nogle af de lidt ældre, der havde bil. I omklædningsrummet stod der nogle skamler/kasser, der havde hængelås, så man ikke behøvede at tage alle sine ting med hjem. Det var ikke altid, at stanken var lige nem at holde ud.

Trods de ringe kår var der masser af aktivitet. Der blev altid holdt standerhejsnings- og standerstrygningsfester. Det foregik på den måde, at vi i fællesskab lavede nogle kæmpeplakater og kørte rundt til samtlige klubber i Storkøbenhavn og satte dem op. Der var altid fuldt hus. Vi var så heldige at have en elektriker i klubben, der kunne skaffe elektricitet til disse aften. Om vinteren var der fælles gymnastik på en kommuneskole. God gammeldags kaptajn Jespersen gymnastik uden musik, men med opvarmning og redskaber.

Efter strabadserne var der altid nogle forældre, der på skift åbnede deres hjem for aftenkaffe og hygge. Andre traditioner var, at vi hvert år

efter Kastrup Fremme-stævnet tog ud i en havekoloni hos nogle forældre og spiste så mange æbleskiver, at vi var ved at revne.

Sønderstrand holdt i disse år sit Jubstævne på Bagsværd Sø. Det var den gang, man betalte entré for at komme til stævne, og klubben kunne forvente at få overskud. Vi piger mødtes en gang om ugen privat og fremstillede hjemmelavede præmier til stævnet. Det var meget hyggeligt, men om modtagerne satte pris på dem, tvivler jeg nu på.

Skitur til Danebu, som var Norges gave til Danmark efter krigen som tak for hjælpen, blev det også til. Vi havde gamledags træski, der skulle have tjære i bunden. De var brede, men god, når man med kort og kompas var ude og lede efter rener. Vi fandt dem.

Kajakstævnerne var anderledes den gang i den forstand, at roerne var delt op i A- og B-klasser. Dvs., at man kunne vinde en præmie som B-roer, selvom man ikke var så god som en A-roer. Det var motivererne. Havde man vundet et vist antal B-løb, blev man rykket op som A-roer.

Vi havde også et ivrigt medlem, som syede redningsveste til os. Samme person kom hvert år til generalforsamlingen med en ny tegning til et nyt klubhus, som vi mange år havde sparet penge sammen til i en byggefond. Det blev desværre ikke til noget, idet kommunen sagde os op på et tidspunkt, hvor vores bestyrelse endnu ikke havde fundet en plan for klubbens fortsatte eksistens.

Fundamentet til vores kajakklub skabes

af Knud Kristensen

Vi er nu nået frem til 1966, og det blev et meget stille år for Sønderstrand. Efter at Københavns Kommune havde opsagt lejemålet af grunden, og forlangt klub- og bådhus fjernet, havde bestyrelsen henvendt sig både til kommunen og private for at få et andet sted at være, men uden held. Indtil videre havde man søgt og fået tilladelse af Amager Ro- og Kajakklub (ARK) til at have Sønderstrands kajakker opmagasineret der. ARK ligger - som det vil være de fleste bekendt - på Islands Brygge, så det var jo absolut ikke det optimale sted at flytte hen for en klub med medlemmer, der fortrinsvis boede i Sydvestkvarteret og Valby. Der blev ikke roet ret mange km det år, og klubliv var der ikke noget af.

På efterårsgeneralforsamlingen var der stor rådvildhed om fremtiden. Jeg foreslog, at man forhørte i Hvidovre Kajakklub Triton, om de var med på at slå sig sammen med Sønderstrand. "Det vil de ikke!", sagde man, men da det viste sig, at man slet ikke havde spurgt, blev det til, at det kunne jeg jo gøre. Jeg var absolut ikke særlig aktiv i klubben dengang. Jeg var heller ikke i bestyrelsen, men all right, når ikke andre ville, måtte jeg vel i gang med at se at få en sammenslutning bragt i stand, da det tilsyneladende var den eneste løsning, hvis Sønderstrand fortsat skulle bestå.

Sønderstrand Kajakklub Triton

Jeg måtte sande, at udsagnet "- det vil de ikke!" holdt stik. Men heldigvis viste det sig, at det alligevel endnu en gang lykkedes at slå to klubber sammen til én med større slagkraft. Et af de springende punkter viste sig såmænd at være æresmedlemmerne, som hver af klubberne havde en del af. Et forslag om, at de ikke skulle videreføres med denne status i en ny sammenslutning måtte opgives, da det mødte modstand fra begge klubbers side. Men ellers

blev de forslag, der blev lagt frem, positivt modtaget. Jeg oplevede en formand for Hvidovre Kajakklub Triton, Kai Schmidt, der egentlig ikke brød sig meget om at få forstyrret den idyl, som prægede dagliglivet i klubben, men som på den anden side viste forståelse for Sønderstrands husvildeproblem, da jeg forelagde det for ham. Resultatet af vinterens forhandlinger blev, at de to klubber i foråret 1967 holdt hver sin generalforsamling med en evt. sammenslutning på dagsordenen. Heldigvis gik begge klubber med fuld musik ind for idéen, og klubbens ny navn blev Sønderstrand Kajakklub Triton (SKT).

Med en halv snes medlemmer fra Hvidovre Kajakklub Triton og en snes fra Sønderstrand var medlemstallet i SKT sådant, at det gav mulighed for at genoplive det livlige klubliv, der tidligere havde præget klubberne. Sønderstrands formand, Anker Hansen, blev formand for den ny klub og udviste stor vilje for at få det bedst mulige ud af det. Men han havde svært ved at få medlemmerne bag sig, når opgaverne skulle løses.

Medlemsdemokrati

Dønningerne fra ungdomsoprøret '68 rullede også over SKT. I Dragør Kajak Klub havde man indført et ugentligt plenarmøde, hvor alle klubbens medlemmer kunne træffe beslutning om, hvad der skulle ske, og så var det bestyrelsens opgave at føre beslutningerne ud i livet.

Så radikalt gik man ikke til værks i SKT. Men bestyrelsesmøderne blev åbne, så alle medlemmer kunne overvære dem, hvis de havde lyst. Og det holdt så et par år, hvorefter det faldt væk, fordi det "gode tilbud" aldrig blev benyttet. Da det ny hus stod færdigt i 1976 blev medlemsdemokratiet imidlertid genoplivet, fordi

man nu kunne holde bestyrelsesmøderne i klubben i stedet for i privathjem.

Men tilbage til 1960'erne. En enig bestyrelse havde i februar 1969 afklaret, at en ny og mere slagkraftig bestyrelse måtte etableres omgående, og efter 16 år på formandsposten blev Anker Hansen udskiftet på forårsgeneralforsamlingen. Det med den større slagkraft blev det nu så som så med. På en af de første generalforsamlinger efter sit valg sagde den forholdsvis ny formand: - Jeg har ikke nogen beretning, da jeg ikke har været ret meget i klubben. I protokollen skriver sekretæren: - Denne beretning blev mærkeligt nok godkendt. Næste generalforsamlings formandsberetning var endnu mere lakonisk: - Jeg overlader beretningen til andre. Og det samme gjaldt, da han på forårsgeneralforsamlingen 1972 aflagde sin sidste beretning. Det her lyder jo som den rene jammer. Men heldigvis stod det indre liv, som det udfoldede sig i klubben på det tidspunkt, i skærende kontrast til bestyrelseskvalerne. Friske, unge mennesker, der var glade for ikke at være topstyret ovenfra, prægede klubben og havde det dejligt.

Byggeudvalg

Men hvor længe kunne glæden ved livet i denne dejlige klub vare ved? Det hus, der i 1930 havde været noget af det bedste inden for DKF, var jo - efterhånden som tidens tand havde gnavet - nærmere at betegne som en faldefærdig rønne. Og forsøg på at finde en løsning, så SKT ikke kom i samme situation som Sønderstrand i 1966, var alle løbet ud i sandet. Byggeudvalg havde der været en del af med skiftende medlemmer. Men noget gennembrud, der pegede mod en varig løsning, var det aldrig blevet til. Læser man i protokollen, ser man, at bestyrelsen i 1969 overtog opgaven efter et byggeudvalg, der blev opløst, fordi man ikke kunne blive enige om, hvorvidt det skulle hedde bygge- og planlægningsudvalget eller strukturudvalget!

På forårsgeneralforsamlingen i 1970 kunne jeg ikke nære mig for at gøre opmærksom på, hvilken fare der lå forude, hvis man ikke behandle-

de byggeproblemet mere seriøst. Og så fangede bordet naturligvis, og jeg blev opfordret til at gå ind i et byggeudvalg med fire medlemmer,

Artiklens forfatter og klubbens primus motor gennem mange år Knud Kristensen.

hvoraf Tage Heering og jeg fortsatte i udvalget, indtil det ny hus var færdigbygget i 1976.

Nyt navn: Hvidovre Kajakklub

Under arbejdet med synliggørelsen af SKT fandt jeg hurtigt frem til, at man både i Hvidovre Kommune, på Hvidovre Avis og i Fællesrepræsentationen af Idrætsforeninger i Hvidovre (FIH) talte om Hvidovre Kajakklub, når klubben blev nævnt. Som gammel "Sønderstrander" havde jeg det lige som nogle gamle "Tritonesere", at det skar i hjertet, hvis Sønderstrand og Triton helt skulle udgå af vores navn. Men jeg måtte indrømme over for mig selv, at under de igangværende forhandlinger og med henblik på fremtiden var Hvidovre Kajakklub (HvK) det rigtige navn. Jeg skrev et indlæg om det til Vandposten, og på efterårsgeneralforsamlingen 1970 blev det ny navn vedtaget.

Ellers gik de første år med at få fremstillet en løs skitse af det ny hus, vi drømte om, og undersøge mulighederne for tilskud, byggelån, kommunegaranti osv. Og det blev en tornebestrøet vej. Hvordan kunne en lille klub med

bare 15 kajakker og 30 medlemmer, hvoraf flertallet endda var over 25 år, få den fjollede idé at forsøge at få støtte til at bygge en klub med 90 bådpladser og med et stort ungdomsarbejde på programmet. Og så var klubbens talsmand endda ikke fra Hvidovre Kommune! Det lykkedes mig dog ret hurtigt så nogenlunde at få politikerne til at forstå, at projektet ville være til stor gavn for Hvidovres ungdom.

Kampen bølgede frem og tilbage

Men så var der det med økonomien. Hva' med i stedet at overtage Sejlklubbens gamle hus - det kunne fås for omkring 15.000 kr.? Det forekom os at være alt for småt. Hva' så med at slå sig sammen med Roklubben (som i parentes bemærket var på fallittens rand)? Det kostede slet ikke noget, og så kunne vi bare lade vores byggefond på 40.000 kr. indgå i Roklubbens regnskab. Det syntes vi heller ikke om.

Ja, men, der må slet ikke bygges mere ved havnen, så længe det endnu ikke er afklaret om en plan, om opfyldning til industriformål af Kalveboderne skal sættes i gang eller droppes. Så ændrer vi vores planer, så byggeriet er flytbart, var vores svar. Ja, men, der er kun plads ved den nuværende havn på et areal, som er en del af Lodsparken, og det er fredet område.

Her blev sagen klaret ved at tale med fredningsmyndighederne. Og under henvisning, til at byggeriet tjente et rekreativt formål, og med god støtte fra Dansk Idræts-Forbund blev dette problem løst. Og sådan bølgede kampen frem og tilbage. Det var en slags spil, hvor jeg blev sat skak, hver gang jeg mødte op. Og så måtte jeg jo hjem for at finde ud af, hvad mit næste træk skulle være for at undgå matten.

I begyndelsen var det først og fremmest et spørgsmål om at gøre HvK synlig i billedet. Vi talte med Københavns Kajak Kreds, som gav os tilsagn om halvdelen af beløbet til indkøb af fire kajakker. Hvidovre Kommune gav os restbeløbet til disse fire både. Og vi fortsatte med ansøgninger til Tuborgfonden, Gudmund Schacks Fond, Privatbanken, og hvor vi ellers kun-

ne gøre os håb om at få støtte. Vi måtte jo pinedød have flere kajakker og flere medlemmer for at kunne fremstå som en troværdig part i kampen for et klubhus.

Hvidovre Avis hjalp til

En vigtig brik i dette spil var et samarbejde med pressen. Jeg husker, at da det på et tidspunkt så ud til, at det var svært overhovedet at få nogen til at tage vores problem alvorligt, fik vi god hjælp fra Hvidovre Avis. Jeg henvendte mig til avisen for at få optaget en artikel, hvor jeg beskrev HvK som Hvidovre Kommunes eneste idrætsslum, og avisen var straks med på idéen. De sendte en fotograf, så artiklen kunne blive understøttet af et foto. Og det blev ikke et billede af et sminket lig, men lige det vi havde brug for - den usminkede sandhed.

“Kronborg” som klubhus

Der var efterhånden en stigende forståelse for vores sag, og man spærrede yderligere øjnene op, da jeg fik den bizarre idé, at vi købte “Kronborg” til brug som klub- og bådhus. “Kronborg” var en udrangeret statsbanefærge fra Helsingør-Helsingborg overfarten. Færgen kunne fås for blot 80.000 kr., og det var meningen at få den lagt op i Hvidovre Havn. Forslaget blev - jeg havde nær sagt naturligvis - straks pure afvist. Men HvK havde endnu en gang vist, at den eksisterede og kæmpede for at overleve.

Da langdistanceløbet Amager Rundt blev lanceret i 1972 (nu ikke som stafetløb som i førkrigsårene), fik jeg den idé selv, at ville være med her. Og jeg fik også overtalt Kai Schmidt til at stille op. Det blev en succes. For selv om Kai med sine 46 år var væsentlig ældre end de fleste af hans konkurrenter, vandt han løbet. Og glad var jeg, for nu havde jeg igen mulighed for at skrive noget om HvK til Hvidovre Avis. Det blev til en artikel med overskriften “Amager rundt i stiv kuling”, som blev indledning til noget, der mindede om en serie. For Kai vandt dengang, hver gang han stillede op i Turbåd K 1. Og senere præsterede Peter Vestergaard i ungdoms-klasserne flotte resul-

tater, så der også her var noget at skrive om til avisen.

Fredningssag og byggestop

Med god støtte fra FIH var vi omsider nået derhen, at en god del af politikerne på Rådhuset var klar over, at noget måtte der gøres. Men så dukkede en fredningssag mod Hvidovre Mørtelværk op. HvK lå på mørtelværkets grund, og vi risikerede udslettelse, inden en varig løsning var fundet. Til al held drev denne fare over, og vi kunne ånde lettet op - sådan da. For i mellemtiden havde Hvidovre Kommune indført kommunalt byggestop. Her hævdede jeg, at det ikke var Hvidovre Kommune men Hvidovre Kajakklub, der var byggherre. Og med god støtte fra viceborgmester Sven Christensen gik dette standpunkt igennem. Sven Christensen, der var formand for Skole- og Fritidsudvalget, var i det hele taget HvK en god mand i hele forløbet med de mange forhandlinger om byggeriet.

I klubbens ledelse var der imidlertid sket det, at man i foråret 1972 insisterede på, at jeg trådte ind i bestyrelsen, da byggesagen var af så væsentlig betydning for klubbens fortsatte eksistens. Det var tredje gang, jeg skulle til at være formand for klubben, og mine betænkeligheder var store. Jeg havde mange andre ting at se til, og jeg nævnte, at jeg også stadig havde lyst til at ro kajak. Og det ville jeg sandsynligvis også fortsætte med. Jeg pointerede, at jeg så det som min største opgave at medvirke til, at vi fik et nyt klubhus. Og jeg gjorde klart, at om ikke før, så ville mit formandskab være forbi, når byggeriet var afsluttet.

Et strejf af Arne Jacobsen

Imidlertid skred byggeplanerne trods alle fortrædelighederne fremad. Jeg havde fået kontakt med en arkitekt, Erik Rosenstand Holst, som selv var kajakroer. Han var medlem af Klampenborg og udfærdigede på grundlag af hans egen klub nogle tegninger, der også involverede vores specielle ønsker. Og sådan er det gået til, at HvK's enkle og stilrene arkitek-

tur indeholder strejf af den store arkitekt Arne Jacobsen. Det var nemlig ham, der stod for tegningerne til klub- og bådhus i Klampenborg, der blev opført i forbindelse med boligbyggeriet ved Bellevue og Bellevue Teateret.

I efteråret 1976 kom der omsider byggetilladelse, men det viste sig hurtigt, at den grund, vi havde fået tildelt, ikke var den billigste grund at bygge på. Der var regnet med ekstra omkostninger til pilotering og kloakering, da grunden blot er opfyldt havbund. Men man måtte endnu dybere ned end beregnet, før man nåede fast grund. Og da man skulle til at rejse huset, satte det ind med en hård vinter. Men hen imod slutningen af foråret stod huset der, og så blev det invaderet af en hoben af HvK-medlemmer, som skulle færdiggøre byggeriet.

Der var nedsat udvalg til alt lige fra rullestativ- og saunaudvalg til maler- og gardinudvalg. Faktisk var 30 ud af klubbens 50 medlemmer impliceret i denne færdiggørelse. Og det lovede jo godt for et fortsat fint sammenhold i klubben også under de ny forhold.

Hvad havde så alt dette kostet i kr. og ører. Ja, det havde jo unægtelig udviklet sig undervejs. Jeg var selv betænkelig, da det viste sig, at en realisering af de første planer ville løbe op i den formidable sum af 165.000 kr. Men efterhånden som sagen skred frem, voksede modet på at få noget, som var tidssvarende, og som kunne rumme det antal medlemmer, som vi forventede i den nærmeste fremtid.

Siden det første overslag forelå, var byggerenten gået i vejret og var havnet på 14%. Momsen var også steget - fra 9,25 til 15%. Alt i alt medgik der 711.000 kr., hvoraf de 592.000 kr. var banklån med kommunegaranti. De resterende penge stammede dels fra klubbens byggefond, hvor medlemmerne gennem årene havde sparet sammen for at sikre klubbens eksistens, og dels fra Hvidovre Kommune, Dansk Idræts-Forbund og Kulturministeriet.

For de 711.000 kr. fik vi et hus på 251 kvadratmeter incl. en overdækket terrasse, der kunne inddrages i klubhuset som en forlængelse af opholdsstuen, når økonomien tillod det, og når behovet var der. Det ville være blevet væsentligt dyrere, hvis ikke medlemmerne i udstrakt grad havde hjulpet til med færdiggørelsen. Indbefattet i byg-gesummen var bl.a. et års huslejudgifter plus fuld montering med komfur, køleskab, sauna, rullestativer, tæpper, gardiner, belysning m.m. Endvidere højere fundamenterings- og kloakudgifter end normalt - men det var altså prisen for at komme til at ligge helt ned til vandet.

Kun én restance

Nu stod huset der så klar til at blive taget i brug i sommeren 1976, og man gik i gang med den første sæson i det ny hus. Bestyrelsen syntes også, at man skulle have en ny klubtrøje, og udskrev en konkurrence, som Ivan Jensen vandt.

Men ellers koncentrerede man sig om at få så mange ny medlemmer som muligt. Og ved generalforsamlingen i april 1977 kunne kassereren, Clara Jensen, fortælle, at vi var nået op på 87 aktive og 6 passive, hvoraf kun én var i restance. Som varslet gik jeg af som formand ved denne generalforsamling, men lovede dog at føre de afsluttende forhandlinger om bygge-regnskabet til ende.

Inden jeg afslutter mit indlæg til dette skrift, vil jeg anføre, at jeg kun har nævnt ret få navne i de afsnit, der omfatter tiden fra 1968 og til byggeriets afslutning. Det er der to grunde til. For det første ville meget af det være en gentagelse af de navne, Chris nævner i sit indlæg. (Nåh ja, hov! Jeg vil da gerne i parentes bemærke, at uden for klubbens rækker fik vi i nogle år god hjælp fra Chris og Annes far, Georg, til afvikling af handicaproningen). For det andet var klubben i den helt usædvanlige situation, at der var så stor opbakning bag byggesagen, at det var nær ved at blive en afskrift af medlemsfortegnelsen, hvis alle skulle nævnes.

Netop denne opbakning var af stor betydning for mig, fordi jeg her så en stor sandsynlighed for en god fremtid for HvK. En mulighed, som det skulle vise sig blev fuldt udnyttet. I dag står HvK som et eksempel på, hvordan en kajakklub skal være - en stor mangfoldighed af aktiviteter, en sprudlende, *næsten* ustyrlig, medlemsskare med vægten lagt på ungdommen og en knaldhamrende dygtig ledelse.

Til lykke med de 75 år og god vind fremover !

Et personligt tidsbillede af perioden 1968 og nogle år frem

af Chris Lander

Da jeg blev medlem i året 1968, i sidste årtusind, var stemningen noget præget af angsten for, at klubben skulle sygne hen. Der var historisk tale om to klubber - Sønderstrand og Triton - der var flyttet til Hvidovre, idet Sønderstrand blev forvist fra deres grund på "Tippen". Der blev godt nok roet i klubben, men der var intet tilbage af tidligere tiders storhed. Medlemstallet var stagneret, det var på ingen måde "moderne" at ro kajak, så det var svært at hverve nye medlemmer

Der blev som sagt roet i SKT - Sønderstrand Kajakklub Triton (nuværende HvK). Man havde faktisk i flere år den tvivlsomme ære, at være den klub i landet, der havde flest roede km. pr. medlem. Forklaringen var de få medlemmer, der til gengæld roede rigtigt meget. Dengang som nu, den sædvanlige tur fra Hvidovre Havn, rundt forbi spunsvæggens sydligste punkt ned til Sjællandsbroen og samme vej tilbage. Gerne med Kaj Schmidt, som trækkende æsel med en vifte af roere efter sig! Eller på en god dag: sydover til Sandøen ved Brøndbyerne, der lå et godt stykke fra land, og som man havde stort set helt for sig selv. Den er for længst borte - opslugt af den kunstigt skabte Køge Bugt Strandpark.

Hvis man ikke kunne lide at ro, var der i begyndelsen egentligt heller ikke noget at komme efter: Et uisoleret gammelt træskur på Hvidovre Strandvej mellem spejdernes hus og fiskerhusene. Ingen indlagt vand, ingen el, men et gammeldags lokum, som vi i øvrigt på skift tømte i et gravet hul i nærheden af vandkanten. Men sjæl, ånd og hygge var der også dengang, og der er uforglemmelige aftener, hvor vi har siddet og "tusset" sent i petroleumlampenes skær! Og selv gamle kosan-gasblus laver glimrende kaffe og te.

Klubben var en sjov blanding af mennesker, der havde det tilfælles, at de godt kunne lide at

ro kajak, og var tilhængere af udstrakt frihed. Det var ikke specielt vanskeligt at blive medlem: Kan du svømme? Kan du bære kajakken de 300m til havnen? Det går s'gu da meget godt med at ro... Få dig en nøgle - du skal ro sammen med en anden til du er fuldbefaren og har aflagt svømmeprøve!

Skal man tage pulsen og give en grov karakteristik af medlemmerne fra dengang, kan man nævne:

- Den gamle garde bestående af dem, der havde været med fra Sønderstrand og Triton. De mødte trofast op på generalforsamlingerne, var de lovkyndige og alvorlige, men - bortset fra Kaj Schmidt og Knud Kristensen - ikke særligt synlige i klubbens daglige liv. Udover de tidligere nævnte, var der folk som formanden Anker Hansen, vinterymnastiklæreren Eigil Thomsen, Per "Plys" Madsen og ikke at forglemme, Ernst Forsmann - der i øvrigt *virkelig* havde sans for detaljer ved generalforsamlingerne.
- De "halvgamle/halvunge" som var meget aktive, og havde været medlem en del år: Leif Iversen, Ole Nielsen, Dan Larsen, Mogens Reinholt, Ole Svensson m .fl.
- De unge ansvarlige, der gav et nap for at få det hele til at køre: Leif og Birthe, Tage og Jette.
- En par unge ambitiøse mennesker, der ønskede at blive danmarksmestre indenfor et par år: Ralf P. Hansen og John Karstad.
- Nogle unge u-ambitiøse kajakroere, der mest gik op i at have det rart med småro-ning, lave nogle fester og tage på ture. Det var i begyndelsen mest Chris, Hedi og Hans Hvidberg, men kredsen blev udvidet en del senere hen med flere nye - og en del af de gamle!

Pinseturene

De gamle medlemmer talte meget om de pinseture, der havde været tidligere. Så vi blev enige om at finde et velegnet sted til en sådan aktivitet.

Et blik på danmarkskortet afslørede, at Tystrup-Bavelse søerne var interessante. Hans's kammerat Gert havde en gammel tunet Morris Mascot, så den blev fyldt op med Gert, Hans, Anne, Hedi og Chris og kursen sat sydover i lav flyvehøjde.

Der ligger en herregård i den østlige del af Bavelse Sø, så vi kørte frejdigt op ad alléen, stod ud og bankede på døren. De var nu ikke lige indstillede på at huse 20-30 mennesker i pinsen, men de var da så rare at henvise os til en flink bondemand ved navn Palmvang, der havde jord ud til søen på den sydlige bred.

Han var til gengæld positiv overfor vores ønsker, og stillede en gammel grusgrav til rådighed i pinsen. Det blev til uforglemmelige oplevelser igennem flere år. Der var et eventyrligt fugleliv her i det tidlige forår, vandet og omgivelserne var perfekte, og da grusgraven var indhegnet af en granplantage var der altid læ på lejrplassen.

Udover den faste skare var der en del af de helt unge medlemmer med i disse år: Per Spejder, Per Benny, Erik Drejer, Finn Kristensen og hans kammerat Morten, Ivans datter Marianne, Steen Preisler, Keld Broksø, Preben og Bente Rasmussen m. fl.

Efter en årrække blev det desværre for meget for den gode Palmvang. Udlejningskanoerne var begyndt at præge området, og det leben, det medførte, havde her som andre steder, en negativ indflydelse på holdningen overfor vores sport.

Grusgraven var efterhånden blevet noget hærget af gæster, der bare dukkede op, og freden blev så forstyrret, at Palmvang sagde stop. Der fulgte så et år, hvor vi benyttede en offentlig lejrplass i nærheden af Vinstrup ved Tyvelse Sø. Det var en meget kold pinse, og stedet var generelt ikke rigtigt velegnet. Man efterlyste lidt mere luksus, så efterfølgende valgtes Feddet

Campingplads, og dernæst pladsen De Hvide Svaner i nærheden af Næstved.

Et par pinseture gik til Tissø Roklub. Første gang vi gæstede roklubben, havde vi arrangeret kammeratlige konkurrencer mod vores værter. De tog det pænt, da vi bankede dem i kanoroning, men de var ikke glade, da vi roede fra dem i deres egne robåde.

Sammenkomsterne

Vi unge var enige om, at skulle der skrues op for blusset og tiltrækkes flere unge mennesker, var en af mulighederne at åbne dørene og vise, at kajakfolk forstår at feste. Ved den første større fest vi arrangerede, inviterede vi revl og krat og hængte hånd tegnede plakater op i samtlige klubber i Storkøbenhavn.

Det blev en gigantisk oplevelse, hvor selv gamle forstokkede medlemmer hoppede på bordene til Jimmy Hendrix's: Are you Experienced? Der røg et enkelt gulvbrædt denne aften. Som traditionen byder, blev der selvfølgelig også holdt de sædvanlige standerhejsnings og -strygnings fester i lige så fin stil.

Valborg og Kaj Schmidt åbnede en årrække deres hjem for os unge og afholdt de uforglemmelige "Valborgs-aftener", hvor kaffe, te og kage aldrig var en mangelvare.

Lagan

DKF arrangerede sammen med søsterorganisationen fra Sverige de første Lagan ture fra 1969. Til formålet benyttedes Paradis-øen, som lå i Hjörmeredsjön. Alt grej skulle ros over, alt mad og vand hentes på samme besværlige måde, så de daglige rutiner blev besværet en del af denne transporterung frem-og-tilbage. Fra SKT var vi tre roere med dette første år: John Karstad, Bent Thomassen og Chris Lander. Det var Erik Wilche, der var initiativtager til dette arrangement, og det var også ham, der sidste dag personligt satte en okse på spid og grillede den en hel dag.

Det var lidt besværligt at være sammen med svenskerne en hel uge, og de efterfølgende år var lejren kun med danske deltagere. Da lejren i øvrigt ikke længere var placeret på øen, fungerede infrastrukturen bedre. Kun et enkelt år

senere lykkedes det Erik W. at udfordre vores civiliserede natur. Det var det år, han satte en stige op med spande under som herrelokum. Der var flere der ikke brød sig om den kammeratlige samvær under så private sysler. De valgte skovens dybe stille ro når naturen bød, eller kørte til staden og frekventerede et "maskinlokum"

Vores kajakklub var i disse år rigtigt pænt repræsenteret med mange deltagere. At tage med til Lagan blev faktisk en fast tradition gennem en længere årrække.

Sommerturene

Vores lille familie-klan (Knud Kristensen, Tage og Jette Heering, Chris og Hedi Lander, Anne Lander og Hans Hvidberg samt diverse unger efterhånden, som de kom til) har med forskellige deltagere arrangeret sommerture med kajakker. Specielt har Sverige været flittigt gæstet, med steder som Uddevalla, Siljan Sjön, Immeln Sjön og Möckel Sjön - nogle gange i forbindelse med en Laganlejr. Desværre betød et uheld med en spinkel tagbagagebærer på en bedaget Renault 6, at kajakkerne aldrig nåede med til Siljan.

Handikaproningen

Det var Knud Kristensen, der for mange år siden havde indført handikaproningen i klubben, og det var også dengang onsdagens samlende aktivitet. Banen var udlagt nord for havnen ned mod Valbyparken og markeret af 4 udlagte bøjer. Der blev ikke givet ved dørene - det var verdensmesterskab hver gang - og det var en sand fryd at overheøre de fantasifulde undskyldninger i omklædningsrummet efter endt dyst. Brødrene Karstad havde altid interessante udlægninger af aftenens hændelser, men var sjældent enige med andre deltagere. Man kunne sådan set ofte høre folks placering ved kun at lytte på disse samtaler.

Der var endvidere den almindelige hånen af de roere, man ikke mente havde roet sig fuldt ud. De blev beskyldt for at udnytte hullerne i handikapreglerne for egen vindings skyld. Desuden forekom diskussioner om uren roning, hæften af på bøjer, hængerøvs-tendenser mv.

Der har altså altid været god og ædel snak i skiftende omklædningsrum igennem flere generationer i klubben, og det er vel stadig forekommende, om end vi i dag ofte har lidt grillpølse i munden og rødvin i mundvigene, når onsdagens strabadser endevendes - og det er da også rigtigt hyggeligt.

Kaproningen - langdistanceroning

Jeg er ikke den rigtige til at skrive om kaproning; jeg er aldrig gået så højt op i det. Sanne Larsen har istedet skrevet rigtig godt om dette. Der blev roet kaproning rundt omkring i disse år - og sikkert også vundet nogle præmier til klubben - men det er nu kun langtursroningen, der har haft min interesse. Susåløbet var spændende med deltagere fra klubben hvert år, og dengang *foregik* det på Susåen uden al den snik-snak om, at vi forstyrrede naturen. Kronborgløbet havde også altid deltagere fra klubben, og senere - Amager Rundt.

Da den altid foretagsomme Erik Wilche havde fået stablet Tour de Gudenå på benene, var deltagerne bl. a. Knud Kristensen i enerkajak, Chris Lander / Hans Hvidberg samt Erik Dreier / Preben Rasmussen i toere. Preben havde kun roet 70 km. i alt i sit liv, men mente nok, at han kunne gennemføre sammen med Erik - og det gjorde de! I de efterfølgende år blev Gudenåløbet et stort tilløbsstykke med mange deltagere fra kajakklubben.

Vandposten

Den har siden 1944 været klubbens talerør, og John, Ralf og jeg havde lyst til at prøve kræfter med denne opgave. Helt i tråd med tidens ånd naturligvis kollektivt ledet, men jeg tror nok Ralf var ansvarshavende redaktør til at begynde med. Vi havde anskaffet os en hånddrevet sværteduplikator med manuel indføring af sværte på valserne fra en tube, og jeg havde for mine surt opsparede lommepenge købt en brugt Schmidt-skrivemaskine.

Dengang som nu, var der ikke mange indlæg fra de almindelige medlemmer, så først måtte vi finde stof at skrive, dernæst maskinskrive de stencils, der skulle sættes på sværteduplikatoren. Ved enhver slåfejl rette med rettelak, ventte nogle minutter til det var tørt og fortsætte. Når alt var færdigskrevet, så på med stencilene efter tur og hver gang dreje på håndtaget,

som en anden lirekassespiller på vej gennem Københavns baggårde; samle alle arkene til 250 blade, skrive 250 kuverter, slikke dem og 250 frimærker bagefter - og så på posthuset.

John og Ralf holdt nogle numre, og så udgav jeg Vandposten alene i en årrække med den nærmeste familie som rå arbejdskraft.

Kano og Kajak

Det gik lidt mere professionel til, når DKF's blad skulle trykkes. Redaktøren Erik Wilche havde indkøbt en offset maskine, som var stationeret i en kælder på Julius Thomsens Plads.

Hans Hvidberg fra klubben blev head-huntet til denne trykkeriopgave, så i flere år stod der Hvidovrefolk bag det praktiske arbejde med at få forbundets blad ud. Det foregik ofte i de små natteimer kun afbrudt af de obligatoriske øl

pauser og besøg hos pølsevognen.

Det var en kort beretning fra en svunden tid. Meget mere kunne skrives og nævnes, og noget er givetvis glemt, men hvad er egentligt interessant at læse for personer, der ikke var med dengang? Placeringer i diverse løb? Hvem gjorde hvad hvornår - og hvorfor?

For mig har det altid været *livet* i kajakklubben, der har været tiltalende og særegent. Den åbenhed, godmodige humor og gode kammeratskab, der har været i alle årene, og som stadig findes. Hvis man "vil" Hvidovre Kajakklub, har det altid været - og er stadig et formidabelt sted at komme.

CLAES'S

**BAGERI
CONDITORI**

**Strandmarksvej 7 - 2650 Hvidovre
36 78 84 86**

Medlemstilgangen i årene 1976 - 1986

af Erik og Viggo Olsen

I midten af 70'erne skete der en medlemsekspllosion i klubben, hvilket skyldtes flere faktorer. Sikkert er det, at klubbens flytning fra de ydmyge lokaler på Hvidovre Strandvej til et nyt hus på havnen, havde stor betydning. Daværende formand Knud Kristensen stod bag den store indsats mht. etablering af det nye klubhus på selve havnen.

Der kom en enorm vækst af medlemmer fra ca. 50 til knap 200 medlemmer på et par år. Der blev bl.a. rekrutteret mange unge fra Langhøjskolen. Ikke fordi der blev reklameret målrettet på skolen. Det gik mere fra mund til mund. Også et større antal 'gamle' spejdere fandt ligeledes vej til klubben.

At det var muligt, at holde på de nye - såvel unge som de ældre medlemmer - skyldtes, at klubben havde et godt fundament af engagerede 'gamle' medlemmer, som var i stand til, at skabe aktiviteter i de nye lokaler. De nye medlemmer blev hurtigt så engagerede, at de blev instruktører og/eller deltog i nye aktiviteter for klubben.

Det positive ved udviklingen i de år var, at det blev muligt, at holde et konstant stigende medlemstal. Der var endog i perioder venteliste for nye medlemmer.

At holde et konstant højt medlemstal kræver gode og tidssvarende rammer. Det var en periode, hvor der blev bygget om og til. Her kan bl.a. nævnes, at forpladsen blev flisebelagt, terrassen blev inddraget således at huset og derved stuen blev længere. Stuen blev samtidig udstyret med en bar til de talrige fester. Endvidere blev der bygget et hus til bådreparationer. Alle disse ombygninger blev udført af klubbens egne medlemmer på frivillig basis.

Kajakroning har altid været det væsentlige omdrejningspunkt og 57.700 roede kilometre i 1981 taler sit eget tydelige sprog - der var

mange medlemmer, men der var også mange ro-aktive medlemmer.

Hvidovre Kajakklub kunne tilbyde meget andet end roning. Ville man holde formen i vinterhalvåret, kunne man deltage i vinteraktiviteterne 2 gange ugentlig på Risbjergskolen, hvor der var fællesløb med efterfølgende gymnastik eller fodbold. Der blev svedt til den ugentlige cirkeltræning og fodboldspillet gik ikke stille for sig. Fodboldtræningen medførte bl.a. at vi år efter år besejrede de øvrige klubber i havnen til de traditionelle forboldturneringer - såvel på herresom dame-siden. I denne periode havde vi også svømmehallen i Frihedens idrætscenter, hvilket tiltrak mange.

Festerne i klubben var legendariske og kunne tiltrække mange medlemmer, ligesåvel medlemmer fra havnens øvrige klubber som andre kajakklubber.

De mange medlemmer betød en hel del for det sociale i klubben.

Det var i disse år, at der deltog op til 80 ved jule- og nytårsfesterne. Sidst og ikke mindst kunne klubbens skiferie til Norge og Østrig appellere til mange.

De mange tilbud var således med til at skabe nogle rammer og et billede af den voldsomme medlemstilgang, der skete gennem ca. 10 år fra midt 70'erne til midt 80'erne.

Festerne i HvK 1980 - 1988

af Stig Torp Henriksen

"Festen her i Hv.K. er ikke af de stille". Sådan lyder en linie i en af sangene i klubbens udødelige julesanghæfte. Og det er ikke helt forkert.

Jeg er blevet bedt om at skrive om festerne i klubben i 1980'erne. Det har ikke været helt nemt. Dels er det mange år siden. Dels var der ofte allerede dagen efter mange detaljer, der havde fortonet sig i wallywallbangers, godoffys og andre mere eller mindre eksotiske drikke. Så læseren må derfor tilgive eventuelle fejl og mangler i kronologi og fakta.

I starten af 80'erne var HvK, som bekendt kendetegnet ved en stor tilgang af mange unge mennesker, for hvem klubben var et sportsligt, men så sandelig også et socialt samlingspunkt. Tiden var samtidig kommet til, at nogle af klubbens dengang mere etablerede medlemmer følte trang til at lade sig afløse af nyere kræfter. Det gjaldt også for festudvalget.

Efter nogle år som flittig festdeltager i slutningen af 70'erne, var der vistnok nogen, der mente, at jeg nu havde tilstrækkelig praktisk erfaring til selv at medvirke til at arrangere festerne. Derfor blev undertegnede og Finn Kristensen opfordret til at gå ind i festudvalget under kyndig ledelse af den allerede dengang gamle festrotte Per Spejder Larsen.

Oplæringen af Finn og jeg blev på 'lige på og hård'. På dagen for vor første fest - en lørdag naturligvis - viste det sig nemlig, at Per havde brugt fredagen på at researche for at sikre, at der ikke var noget, vi havde overset. Det betød imidlertid, at Per var indisponibel hovedparten af dagen, så vi selv måtte klare ærterne.

Festen gik imidlertid fint, og det blev samtidig indledning til en periode, hvor klubbens fester udviklede sig i både antal og størrelse.

I løbet af meget kort tid blev det nemlig sådan, at "HvK-fester" blev kendt i andre kajakklubber og blandt ungdommen i Hvidovre som stedet,

hvor det - med et mere nutidigt udtryk - virkelig sparkede røv.

Netop den omstændighed, at festerne blev besøgt af mange ikke-kajakroere gav anledning til visse kontroverser mellem festudvalget og bestyrelsen. Festudvalgets motto var "jo flere, jo bedre", mens bestyrelsen mente, at der kunne være grund til at sætte visse restriktioner i adgangen. Det blev vist aldrig helt afklaret, hvad den officielle politik på området skulle være, men i udvalget var vi aldrig i tvivl; dansgulvet skulle være stuvende fuldt, når den rigtige fest startede - det vil sige efter middagen, når Let's groove med Earth, Wind and Fire åbnede ballet.

Succesen kom ikke af sig selv. Det var ofte forbundet med hårdt arbejde at planlægge, arrangere og købe ind til festerne. Jeg kan navnlig huske en fest under den store

ølstrejke, hvor festudvalget kom på overarbejde. Det var nemlig sådan, at øl på det tids-

Festteamet bestående af Stig, Peter og Finn vendte ofte op og ned på HvK.

punkt var virkelig svært at opdrive - ja dansk øl var helt umuligt at skaffe. Vores sædvanlige depotmand kunne ikke hjælpe, så der måtte traditionelle metoder til. Vi havde heldigvis gennem en sædvanligvis pålidelig kilde fået oplyst, at Netto på Gl. Køgevej på selve dagen for festen ville få en mindre leverance af den mildest

talt rædselsfulde tyske Jeverpilz. Men øl skulle der jo til, så kl. 7.45 lørdag morgen mødte festudvalget og enkelte betroede hjælpere op, stillede sig først i køen og kl. 8.01 havde vi stort set tørlagt Netto, da vi drog af sted med 16 kasser Jever.

På et tidspunkt mente festudvalgsformand Per, at tidspunktet var nået, hvor han ikke kunne lære Finn og mig mere. Han besluttede derfor, at tage til Grønland for at lære eskimoerne at feste (og ro kajak?). Festudvalget blev derfor suppleret med Peter Jespersen, og det blev det bestemt ikke kedeligere af.

Forberedelserne til en fest strakte sig nu typisk over flere uger, og ud over musik og mad blev festlighederne nu garneret med forskellige features som f.eks. nøgen-kun-iført-ballonskørt-modtagelse-af-festgæst-i-sauna-arrangementer samt diasshows med dertil hørende underlægningsmusik.

Også festtilmeldingsplakaterne antog efterhånden et omfang, således at de ofte fyldte det meste af entreen i klubben, og med tekster så lange, at det selv for trænede korrekturlæsere kunne være svært at følge med.

Netop denne kreativitet gav ved en lejlighed anledning til en del furor i klubben. Vi havde nemlig fået den glimrende - ja nogen mente grænseoverskridende - idé, at næste festtilmelding skulle ske direkte på væggen et centralt sted i klubben. Vi allierede os derfor med gode kunstneriske kræfter og dekorerede væggene og loftet på det ene toilet med graffiti og med en tilmeldingsliste.

Men vores happening blev ikke lige vel modtaget af alle, slet ikke bestyrelsen, og vi blev skyndsomt nødt til at genetablere den oprindelige kedelige mintgrønne farve på toilettet - ja nogle mennesker har ingen humor!

For at skaffe inspiration til den fortsatte udvikling af festerne, var vi i festudvalget også meget aktive med at tage på studieture til fester i andre kajakklubber.

Det var et meget hårdt arbejde, der af alle udvalgsmedlemmer blev taget særdeles alvor-

ligt! Måske netop derfor var det nok mere undtagelsen end reglen, at vi fik noget brugbart med hjem. Det skulle da lige være tættere forbindelser til (kvindelige) medlemmer af de andre klubber og så de sædvanlige tømmermænd.

Henimod slutningen af den periode jeg beskriver her, besluttede Finn så, at tiden nu var kommet til at lære amerikanerne at feste (og køre bil?), så derfor besluttede han at udtræde af udvalget og tage på den ultimative studietur til USA.

Vi besluttede derfor, at det måtte være en passende lejlighed for festudvalget til at sige farvel og tak for denne gang. Vi satte derfor alle sejl til ved klubbens sommerfest, og jeg kan blandt andet huske at vi - med vanlig beskedenhed - i baren solgte signerede billeder af festudvalget i forskellige positurer og forskellig grad af afklædthed.

Det var med andre ord ikke kedeligt at være med til at arrangere fester i klubben dengang i 80'erne. Det var også utroligt rart at opleve at folk satte pris på det arbejde, vi lagde i arrangementerne. Uden den positive feedback, vi fik ville det ikke have været muligt at holde gejsten oppe så længe. Så en stor tak til alle, der deltog og lagde ryg til vores skøre påfund.

M.v.v.o.a.j.h.

Festudvalget

De store skiture

af Finn Kristensen

Kanten af svømmebassinet i Frihedens Idrætscenter en søndag morgen i november 1979: "Lad os høre Viggo og Marianne om de ikke vil være med i et Norgesudvalg". 5 minutter før var Olsen og jeg blevet enige om at lave en skitur til Norge. Det ville Viggo og Marianne gerne, og dermed var den første HvK skitur, Norgesturen 1980, en realitet. Det var ikke noget problem at finde deltagere til sådan en tur dengang. Vi var som en stor familie i kajakklubben, så når man satte en plakat op i klubben om et arrangement, skrev næsten alle sig på, og deltagerantallet havnede da også hurtigt på ca. 20 personer.

Alle os 4 i Norgesudvalget var i starten af 20'erne, og for os var det en stor, men spændende opgave, at arrangere en tur for så mange deltagere i hytte med egen madlavning, rengøring osv. Vi fik mange gode aftener til at gå med at planlægge turen, dog havde vi i starten lidt problemer med at være realistiske i vores planlægning, f.eks. med at finde ud af hvad der skulle serveres til morgenmad: Der blev først budgetteret med det helt store morgenkomplet, med fire forskellige slags guld, æg og bacon mv. Heldigvis fik vores praktiske gris, Olsen, os hurtigt på ret køl igen, og det blev til havregryn m. mælk og ostemad.

Da alt var planlagt, og vi nærmede os datoen for afrejse, afholdt vi et par skiaftener i klubben, hvor Viggo havde lavet et lille lysbilledshow om hvad der ventede os, hvor man kunne bestille lejede ski og støvler og hvor deltagerne betalte for rejsen. Det var alt sammen med til at sætte forventningerne til turen op og gav dejligt socialt samvær for en aften. Noget der var i høj kurs dengang.

Turen derop foregik dengang med færge fra Kvæsthusbroen til Oslo. Det var før det blev almindeligt at køre med busser til skisportssteder, og færgen var stadig rimelig billig, når man rejste på dæksplads og sov i hvilestolene nederst i færgen. Det var en dejlig måde at rej-

se på, fordi man ikke var bundet til et bussæde, men kunne gå på både restaurant, shoppe og opholde sig på diskotek under rejsen. Det var meget populært at lægge ud med den store buffet i en af restauranterne, hvor man måtte spise så meget man kunne for en fast pris, og det var helt afgjort en underskudsforretning, når restauranten blev indtaget af 20 unge HvK'ere, som i dagens anledning havde sprunget både morgenmad og frokost over, for at få mest muligt for pengene.

Festen nåede altid sit højdepunkt på Seahorse Club diskoteket øverst på færgen. Her blev det til en tradition, at få hele diskoteket med til at danse boogie-woogie på dansegulvet. Det var kanonfedt, især når båden vippede og alle folk var ved at falde over hinanden. Herefter sluttede natten forskellige steder på færgen, nogen sov i sovepose ude på dækket, de fleste dog i hvilestolene i bunden af færgen, hvor luften de inhalerede bar tydelig præg af hørmen fra unge mennesker, der havde festet lidt mere end godt var.

Så var det godt at vågne op i den infernalske larm af is der skurede mod skroget af færgen den næste morgen, og gå op på dækket for at nyde solopgangen over Oslofjorden. Der var altid is, sne, frost og solskin (det var der jo dengang!), og det var det smukkeste syn for guder. Det fik alle tømmermændene til at forsvinde omgående. De fleste af os lod det så være ved det, men nogle enkelte rådede altid bod på det i bussen på vej fra Oslo til hytten, og der er mere end 1 norsk buschauffør, der har troet at den danske ungdom var flasket op på alkoholiske drikke fra barnsben ("de drikker det jo som var det melk"). På forunderlig vis nåede vi dog altid frem sent om eftermiddagen, de første to år var det til Grønv Seter og derefter to år på Grihamarstølen.

De to steder lå tæt på hinanden på Filefjell, 80 km fra Fagernes. På Grønv Seter kunne man bo

ca. 25 personer, og da vi på tredjeåret var oppe på ca. 40 deltagere, indtog vi storhytten Grihamarstølen. Da vi ankom til Grøv Seter første gang, var vi alle meget imponerede over at næsten alle vinduerne i stueplanet var under sne (husk nu, at der altid var masser af sne, frost og sol dengang), og jeg husker stadig også den første morgen vi stod op og kiggede ud af vinduet på de sneklædte tinder fyldt med forventningens spænding og glæde. Et bjergtagende syn! Det var sol, sne og frost, og vi kunne slet ikke få indtaget morgenmaden hurtigt nok, for at komme ud og prøve kræfter med skiene.

Dengang var det kun få af os der havde prøvet at stå på ski før, så de af os der havde, skulle naturligvis gøre det ud for skilærere. Dan Larsen havde småfilmsapparat med (det var før videoens fremkomst), og der blev taget mange sekvenser af den første dag på ski, som vældig godt illustrerer vores pædagogiske evner som skilærere: Vi står for enden af bakkerne og kommer med muntre tilråb til eleverne, efterhånden som de kommer rullende ned af bakkerne. Unge som vi var, morede vi os dog alle kosteligt, og på en eller anden måde lykkedes det hurtigt de fleste at få luret os kunsten af, så vi alle var omtrent lige gode på ski.

Efter et par dage på langrendsskiene fandt vi hen til alpinbakken. Det måtte også prøves. Så hen ved halvdelen af os lejede slalom ski og købte et liftkort. Og hermed startede HvK medlemmerne en glørværdig tradition med at gøre løjperne usikre på skisportssteder overalt. De fleste af os fik aldrig rigtigt taget os sammen til at gå på skiskole, dels fordi vi ikke havde råd (eller var for nærige), og dels fordi vi på det tidspunkt kollektivt sprudlede af så meget selvtillid, at vi sagtens mente at kunne lære det selv. Vi skulle nu have valgt skiskole, for det eneste vi lærte hinanden, var at komme hurtigst muligt ned ad en løjpe uden at falde. Det så ikke smukt ud, stilen og kontrollen over skiene var forfærdelig, men gud hvor var det sjovt! Både Dans småfilm og adskillige billeder viser med al ønskelig tydelighed vores stilløse dødsførsel ned af Filefjell.

Vi glemte nu ikke helt langrendsskiene, og der var mange mindeværdige ture på disse. En af

de første var turen til Tyin, et fantastisk flot område ca. 5 km og et par hundrede meter højere oppe end Filefjell.

Turen forgik mens de fleste af os stadig var nye på ski, og vi løb på den smukkeste dag (ja, du gættede rigtig: Sne, frost og sol!) i en lang række hen over den tilfrosne Tyinsø, og op over fjeldet hvor vi spiste vores medbragte klemmer. Nedturen var et kapitel for sig selv, da vi jo stadig var ret nye på ski, og jeg husker sammen med Viggo at stå og vente på Cykelstyr-Kurt (overskægget!) ved et serpentinssving på vej ned til hytten, og undre os over hvor han blev af. Først kom råbet: "Paaaas på-ååå" og så kom Kurt på ryggen med begge skiene oppe i luften og med stor fart hen over bumpene, som sneplovens groft mønstrede dæk og snekæder nærmest havde støbt ned i den tilisede vej. Av!

En anden tur gik til Maristuen ca. 25 km fra hytten. Vi havde bestilt en taxi og troede vi kørte til Tyin, som jo ikke var så langt væk, men endte så ved Maristuen. Vi var selvfølgelig for stolte til at sige noget til chaufføren undervejs, så det var jo bare med at få skiene på og løbe

Om aftenen blev der indøvet ægte tyrolerdans på Hotel Krone. Olsen og Bjarne ses i forgrunden.

hele vejen tilbage igen. 25 km lyder ikke af meget, men vi var jo nybegyndere, så det var det for os, især fordi der ikke var nogen opkørte spor. Men turen hjem var meget smuk. Vi løb stort set hele turen hjem langs med vejen, som lå nede i en

slugt omgivet af høje bjergsider, med andre ord: Vi løb på bjergsiderne. Mens vi sad og spiste frokost, kunne vi se små laviner starte af sig selv på bjergsiden på den modsatte side,

og det synes vi så vældig flot ud. Da vi løb igen efter frokost, mærkede vi pludselig, at sneen ligesom satte sig lidt under os, og det kan nok være vi fik travlt med at komme op på toppen af bjergsiden, hvor vi så løb resten af vejen hjem. Vel hjemme igen følte vi os nærmest som en flok helte, der vendte hjem efter en farlig ekspedition.

Om aftenene var der fællesspisning tilberedt af forskellige madhold, hvor vi sad sammen ved lange borde. Derefter spillede man kort mv., og det gik senere over i røverhistorier om dagens begivenheder, og aftenene sluttede næsten altid med musik og dans til sent på natten. En særlig specialitet var sidst på natten at danse med ski på. Mægtig morsomt, men ikke godt for May-Brits fortænder. Alt sammen krydret med Frydenlund pilsnere i tilstrækkelige mængder.

En kendt HvK tradition blev startet på den første tur til Grønv Seter, nemlig showaftenen.

Det startede som en spontan ide om at lave lidt underholdning for hinanden en af de sidste aftener på turen. Underholdningen blev en blanding af forskellige sketcher og en revy over ting der var sket på turen. Den første HvK showaften indeholdt bl.a. lillebror (Michael Mørch) som JR (fra Dallas) og Viggo som utålmodig halvnorsk quizdeltager, som, efter at modstanderne havde tøvet blot et par sekunder med at svare på deres spørgsmål, begyndte at stampe samtidigt med hænderne i bordet og fødderne i gulvet, mens han råbte: "Tiden er ute.. tiden er ute..". Denne tradition hang ved, og i mange år efter var der altid en showaften når HvK var på tur.

De 4 første norgesture til Filefjell var dem der satte sig bedst fast i bevidstheden, fordi der var så mange nye oplevelser. Efter dem blev det tid til at prøve noget nyt, og i 1984 tog vi til Østrig for at prøve kræfter med alperne i Hopfgarten. Turen derned foregik i tog, og den gik også ind i historien som meget morsom, ikke mindst fordi HvKs turguide, allerede før ankomsten til Hamborg, var blevet lettere bedugget, og havde store problemer med at forstå anvisningerne fra en tysk jernbanefunktionær. Vi taler om den slags problemer, som typisk opstår, når man, for at spare tid, smider al sin bagage ud af togvinduet på perronen for derefter

selv at kravle samme vej ud, men er så uheldig at lande lige i armene på ovennævnte tyske jernbanefunktionær.

I Hopfgarten stiftede vi for første gang kendskab med rigtige sorte løjper, faktisk kun få minutter efter vi var steget af stoleliften efter første tur op. Preben Rasmussen er vel nok den der kan berette bedst om hvad det kan medføre, efter han udførte årtiers mest dramatiske styrt ud over to niveauer på en serpentinevej. Desuden lærte vi at spise lasagne (indtil da var det kun noget vi kendte fra tegneserien med Garfield) og gå på rigtig afterskiing.

I 1985 var vi igen i Østrig, denne gang i Zell am See hvor vi prøvede gletscher skiløb i Kaprun, lærte at spille gris på Pinzgauer Diele og erfarede, hvor galt det kan gå ned af en (endnu en) serpentinevej på kælk.

De store skiture fortsatte nogle år endnu. Herefter begyndte folk at tage af sted i mindre grupper, men fælleskiturene er blevet genoptaget med jævne mellemrum, og man kan kun håbe på at det snart vil ske igen.

Skiene spændes på og Olsen sikrer sig, at gutterne gør det ordentligt.

Svejbæk gennem 20 år

af Bjarne Ingerslev

Grethe - vores madmor - holdt en lille tale for os i år og afsluttede med ordene 'jeg har også noget til jer'. Grethe havde forberedt 2 store kransekagetårne, og som hun sagde, da hun overrakte dem til os, 'Af alle, der er kommet gennem årene her hos mig, så er det jer, jeg holder allermost af'. Og vi er mange, der tror på det - for det er gensidigt.

Det hele startede for 20 år siden i påsken 1982, hvor vi var ca. 30 kajakroere, som havde valgt, at holde påskeferie på Svejbæk Færgesgård for første gang. Svejbæk Færgesgård - placeret direkte ned til Gudenåen - er en af Hvidovres kolonier, som f.eks. sportsklubber kan låne for en kort periode. I dag 20 år efter, har HvK nærmest vundet hævd på Svejbæk Færgesgård i påsken, idet vi har haft kajakroere derovre hvert år i påsken lige siden. I de mange efterfølgende år, har vi nogle gange været 50 kajakroere, andre gange få, men på de fleste ture omkring de 40.

Den gang i 1982 var det Kjeldsen, der sørgede for vores forplejning - og ro og orden, især - med flere køkkenpiger til hjælp. Blandt andet Grethe, som vi senere skulle lære, at holde rigtig meget af. Kjeldsen, der var den oprindelige ejer af Svejbæk Færgesgård, før han solgte denne pragtfulde ejendom til Hvidovre kommune tilbage i 70'erne, havde sine meninger om, hvordan koloniens gæster skulle opføre sig, og selvom der var et par mindre meningsudvekslinger i ny og næ, tror jeg, at kajakklubben på sin egen måde, forstod at finde en balance, hvor begge parter havde respekt for hinanden.

Kjeldsen stoppede dog efter nogle år, hvorefter Grethe tog over. Det faktum, har vi ikke været kede af, og der udviklede sig hurtigt et nært venskab mellem Grethe og Kajakklubben.

Kjeldsen har dog ligesiden altid været i blandt os på alle vores ture til Svejbæk. Og det, som den absolute hovedfigur/ spøgelse på spørgesløbet søndag aften, hvor de fleste deltagere har oplevet nattegys, nogen gange så

skrækkelige, at selv arrangørerne en gang imellem kunne blive bange for sig selv.

Hvilke bloddrybbende historier er der ikke blevet fortalt og hvilke dødsskrig, er der ikke blevet skreget i skoven i de sene aftentimer, efterfulgt af tilsvarende hvin og synlige kuldegysninger hos deltagerne. Altid gik det udover Kjeldsen gode navn og rygte - han skulle bare vide.

Heldigvis er alle kommet godt hjem efter nattens gys og Kjeldsen har kunnet slappe af i et årstid indtil han atter, uvidende om sin skæbne, skulle husere blandt beboerne på Svejbæk og omegn igen ved påsketid.

Svejbæk er mere end mad og natteløb. Svejbæk er først og fremmest en allertiders chance for mange roere til, at starte sæsonen på den helt rigtige måde. Nemlig at få båden i vandet og få roet mange kilometer i Danmarks mest naturskønne omgivelser.

De fleste har roet korte som lange ture, men også mange har målrettet søgt at bygge en storform op gennem planlagte træningspas og seriøse mål. Nogle gange har vi været utrolig heldige med vejret. Sol og varme. Andre gange har det stormet 5 dage i træk eller Gudenåen har været frosset til.

De dejlige roture går enten i retning af Silkeborg eller mod Ry langs med Himmelbjerget og turene er blevet varrieret med ture omkring øerne, der ligger smukt placeret rundt omkring i de store Silkeborg søer.

Nu er det i påsken at Svejbækturene foregår, og flere roere har således også haft rigelig mulighed til at konstatere, at farvandene omkring Danmark på denne tid er temmelig kolde. Vandet er faktisk s....koldt på denne årstid, så foruden at lægge grunden til en god roform, så har der altså også været mulighed for at lære at gå på vandet.

Jeg selv har stiftet bekendsskab med vandets temperatur, men det var efter påskefrokosten, hvor jeg iført festtøj og stor cigar måtte redde mine 'næsten' helt nye sko, som et par af klubbens - nå, hrhm, ja - søde piger, havde valgt at søsætte i Gudenåens dunkle vande under stor andagt og til alle turens deltageres store fornøjelse. Jeg reddede mine sko - jeg har dem endnu - og jeg kan love jer, at vandet var koldt.

Uanset vejret, så har det altid været en social oplevelse, at deltage på Svejbækturen. Svejbæk står idag, som et årsmærke for HvK, hvor sæsonen for alvor begynder og sommerhalvåret starter. Men også mere end det.

Gennem de 20 år der er gået, er mange af de familier, der her i 2002 kommer i klubben, blevet stiftet. Måske oven i købet forhold, der er blevet stærkt cementeret på Svejbæk. Mange af de børn der i dag kommer i kajakklubben, i alderen fra 1 til 20 år, har på Svejbæk haft de første oplevelser med kajakklubben og således fornemmet det, der udgør HvK.

Fra det år, hvor HvK for alvor begyndte at satse på børne- og ungdomsroning, var de efterfølgende Svejbækture i påsken også stedet, hvor der blev sat lidt skik på træningsmetoder og lagt et fundament for en stor fælles indsats. Ofte med 'Spejder', som en entusiastisk træner.

Det er et HvK, der ror, men også rummer og favner så meget andet. Frem for alt - venskab. Uden venskab, var der ikke blevet arrangeret gåture til Himmelbjerget, løbeture rundt om Slåensø før morgenmaden eller showaften med os selv som værter om lørdagen med program til både før og efter børnene var kommet i seng. Eller hvad med bilturene til brunkulslejrene og Øm kloster. En engangsoplevelse på Jodle Birges museum for foden af Himmelbjerget indgår som et 'must'.

Om aften fælleshygge i pejsestuen eller konkurrencer i forskellige spil i spisestuen. Nogle nyder et par øller eller et glas rødvin, andre spiser Grethes hjemmebagte kage.

Orienteringsløb har der også altid været og altid afholdt dagen efter påskefrokosten, hvor

tømmermændene er på overarbejde og altid med posterne beliggende fjernt fra Svejbæk eller på de allerhøjeste bakketoppe i den dybe skov. Det er hårdt, men sjovt. Efter løbet udveksles, som regel, ufattelig mange forklaringer på de enkeltes lidt uheldige tider, sådan lidt hen af 'jeg røg i åen' eller 'posten lå bare ikke der, hvor jeg var'.

Svejbækgames før påskefrokosten er et kapitel for sig selv. Først nogle hæsblæsende holdpræstationer i ædru tilstand og derefter nogle forrygende afslutninger og optrædender efter indtagelsen af Grethe's store påskefrokost. Hvilke sange er der ikke blevet sunget og hvilke taler og især løgnehistorier, er der ikke blevet fortalt og fremført i bedste mening.

Specielt husker jeg et år, hvor 6 medlemmer af kajakklubben måtte erkende, at arrangørerne vidste mere om deres barndom end de selv gjorde. Arrangørerne af Svejbækgames havde ganske enkelt kontaktet de 6 medlemmers mødre ugen forinden og fået lokket ikke helt uinteressante oplysninger ud af disses iøvrigt meget velvillige mødre. Oplysningerne skulle bruges til en konkurrence a'la 'Gæt en løgn'.

Af oplevelser kan der selvfølgelig nævnes ufattelig mange flere - jeg kan ikke medtage dem alle, hvorfor mange også vil gå i glemmebogen - det er dog vigtigt at fortælle, at Svejbæk altid vil stå for en udfoldelse af et sjældent klubliv.

Vi holder af Svejbæk og vi føler os velkomne, hver gang vi er der.

Lagan lejren 1977-1989

af Tina Olsen og May-brit Dollmeyer

Sol, sommer, lejrbaalsunderholdning, toilet-tømning, regnvejr og våde telte, konditorbesøg i Laholm, natbadning, opkast, fodbold turneringer, fællessang, smukke roture, sommerferieflirt - kort sagt: "Lagan lejr i Sverige".

Fra 1977-1989 deltog adskillige medlemmer fra Hvidovre Kajakklub årligt på kajak-forbundets sommerlejr ved Lagan Elven i Sydsverige sammen med en masse andre klubber fra det ganske land. I 1977 forlyder det, at Lagan blev relanceret i HvK regi efter flere års pause. Dette år deltog bl.a. den daværende formand, Erling Bott, Viggo, nu afdøde Lars-Pierre og et par stykker til, men bare 2 år senere var vi for alvor på banen med ca. 25-30 deltagere, og nu satte vi for alvor vores præg på lejren.

Vi "boykottede" fællesspisningen og forskansede os i egen feltlandsby og satte i høj grad dags-ordenen for indholdet ved af-tenaktiviteterne rundt om det fælles lejrbaal. Også ved de tilbagevendende fodbold turneringer var vi vist ret dominerende.

Dagen derpå kunne af og til være en uoverskuelig affære for HvK'erne.

Dagene på Lagan gik med konkurrencer på vandet, fodbold, cykelture til Laholm, hvor der iøvrigt lå det dejligste konditori og en svømmehal, hvis håret og kroppen trængte til lidt varmt vand. Det var også her at flere stiftede bekendtskab med "Sprit-bolaget".

Derudover blev der naturligvis roet mange ture på elven og sidst men ikke mindst var der aftenens baalunderholdning, hvor "formands-skab" gik på tur klubberne imellem.

Da Hvidovre sammen med Skovshoved udgjorde de to største klubber på lejren i en længere årrække, var det helt uundgåeligt, at vi lå i evig konkurrence.

Og i erindringens slørede lys står det os helt klart, at Hvidovre Kajakklub bidrog med den suverænt bedste underholdning - godt hjulpet på vej af vores altid trofaste venner fra bl.a. Marselisborg, Skjold og Århus.

Hvem husker ikke Spejders rustne vokal, når han sang for til "Johan på Sneppen" eller Sannes spink-le teenager røst, når hun gav "Vi har lejrbaal her". Hvad Stig og Finn kunne finde på af underholdning, vil vi gå let hen over. Lad billederne tale deres eget sprog.

Lejrchefen, som i en årrække var Finn

Møllerup fra Lyngby, havde sit hyr med at styre os - og især 2 episoder vil blive husket af mange fra klubben:

Først da han med tårer i øjnene, blev hyldet som en sand formand for hele lejren, og fik overrakt en flere meter lang "borgmester

kæde" af de fineste dåse-øl kapsler - håndgjort af HvK - og for en kort stund var roen genoprettet parterne imellem.

En anden episode var, da vi havde provokeret ham og til slut indledt et væddemål med ham: At vi kunne få ham ned fra en stol, helt uden at røre ham. Hvad han ikke vidste var, at vi samme aften havde planlagt "Sætte halen på grisen" og fik ham til at agere gris - med bind for øjnene. Da den første nål sad i rumpetten på ham, kan det nok være at han kom ned fra stolen - og dermed tabte væddemålet til os.

Det er svært at skelne de enkelte år fra hinanden, men da bølgerne gik højest i denne periode var vi oppe på at være over 40 deltagere fra klubben.

Det kan nok være at vi her fik lært noget om fællesskab, sammenhold, tolerance over for hinanden og meget mere.

Hvem løftede fx. et øjenbryn, da Claus Rohr ankom til lejren, medbringende sin egen seng hjemmefra, eller da Olsen pakkede sin kommode ud, fordi han hjemmefra ikke orkede at pakke en kuffert, nej vel ?

Det kan også være, at Anita fik lært noget om at skifte primitive toilettønder, og at Stig lærte at flirte på jysk. Per Spejder gjorde den opdagelse, at en sovepose er svær at vaske ren i koldt fersk vand - og sådan gjorde vi alle vore opdagelser undervejs.

Jo, det er sjovt at tænke tilbage på. Der blev også knyttet mange venskaber på tværs af landet, som så blev genopfrisket på Gudenåen om efteråret.

Per Spejder og Aksel var efter sigende med til at lukke og slukke denne æra, da de deltog på lejren for sidste gang i 1989.

Med al fare for erindrings forskydelse.

Vintertræning i HvK

af Anita Moen

Som aktiv kajakpige sidst i halvfjerdserne giver jeg hermed min version af vintertræningen i HvK, som jeg husker den.

Indtil slutningen af halvfjerdserne bestod vintertræningen for de mest hårdføre og ambitiøse kajakroere i, at de - bogstavelig talt - bankede et hul i isen med en træsko, smed kajakken i den frembragte våge og roede frem og tilbage i dette herlige is-hul (det var før romaskinens tid).

Denne fornøjelse, var som nævnt forbeholdt de mest entusiastiske, mens de mindre vandglade (og vanvittige) puttede sig hjemme ved varmeapparatet, og lod form blive til deform indtil det atter blev vår, hvor man kunne få rettet op på kroppens sørgelige tilstand.

I slutningen af halvfjerdserne og starten af firserne opstod der imidlertid en vækkelse omkring træningsmetoder. Mange husker sikkert bøger som 'Løb med Lydiard', hvor forfatteren forklarede om værdien af en systematisk anvendelse af træningsprogrammer, kombineret med kostplaner samt alsidige træningsmetoder.

HvK gik naturligvis heller ikke ram forbi. Her husker jeg især indsatsen fra en af vækkelsens ypperstepræster Peter Vestergaard (een nævnt - mange glemt), som med stor energi indførte brug af systematiske træningsprogrammer i klubben - og hårde reprimander, hvis man ikke passede træningen. Hvem fra den tid - husker ikke også med et vist masochistisk vemod de lidelser det kostede at gennemføre en sukkur - og de store forventninger man havde, når effekten skulle afprøves på den første Tour de Gudenå.

Nåh, men det var Vintertræningen jeg skulle fortælle om !

Vintertræningens primære aktivitet var i en meget lang årrække de ugentlige træningsaften

onsdag og fredag på Risbjerg skolen. Om onsdagens var der seriøs træning, hvor trænerne var folk fra klubben, som med stor ansvarsbevidsthed og dygtighed styrede slagets gang. Her kan nævnes Ivan, Peter Vestergaard, Chris Lander og Susan. Fredagen var derimod lidt mere fri, og blev sædvanligvis brugt på boldspil.

Vi startede sædvanligvis med fælles opvarmning i salen. Herefter gjaldt det et 5 km handicap løb, hvor vi ligesom i roning startede langsomste mand først, sluttende med den hurtigste. Turen gik op ad Brostykkevej, hen ad Gl.Køgelandsvej, gennem Valby parken (i buldermørke), ad Sønderkær, ad Sydkærsvej, et par små veje - og så retur tilbage ad Glimvej.

Der var gerne mange deltagere, og det var spændende - og hårdt, når man spurtede op ad Glimvej for at være blandt de første der kom i mål - der blev gået til den. Jeg husker flere 'sjove' episoder, hvor folk der havde presset sig selv for hårdt måtte løse deres maveproblemer i parken eller i forhaven på ruten. Efter at have pustet ud gik vi atter ind i salen, hvor vi sluttede af med en gang traditionel gymnastik.

Vintertræningen var igennem mange år et velbesøgt arrangement, som ikke blot var med til at styrke formen blandt klubbens medlemmer. Den havde også en stor social betydning, idet den var med til at styrke sammenholdet blandt klubbens medlemmer og få nye medlemmer integreret i klubben.

Det var meget almindeligt at en eller anden 'holdt åbent hus' efter gymnastikken, ofte Olsen på Brostykkevej, hvor en flok samledes og dampede af over en 1 liters Cola eller en kop kaffe.

Efter en succesrig periode på Risbjergskolen dampede interessen af og der blev færre og færre deltagere - årsagen var lidt uklar, men

måske trængte vi bare til fornyelse. Dette betød, at vi i starten af 90'erne overgik til at køre med Aerobic. Instruktøren blev købt udefra, og deltagerne splejsede om at dække udgifterne. Samtidig blev handicapløbet flyttet til HvK, hvorfra det foregik onsdag aften.

Løbet fik aldrig helt samme opbakning, som da det foregik på Risbjergskolen. Deltagerne blev efter en periode enige om, at gennemføre onsdagen som en fælles løbetur. I starten af sæsonen er vi gerne 15 deltagere, og når vi passerer nytår er gruppen nede på 5 mand, som løber sammen. Ruten er ofte en 8 km rundt i villakvarteret og på gode dage, en løbetur rundt om Kalveboderne - en dejlig rute, når man har gode ben.

Uden vintertræning - ingen kaproere

Øverst fra venstre ses Ralf, Søren, Jan, Sven Erik og Christian

Nederst fra venstre ses Viggo, Claus, Finn, Henrik og Ejvind

10 år med børneroning i HvK

af Birgitte Hebo Schmidt

Hvidovre Kajakklub startede ungdomsarbejdet i foråret 1992 på initiativ af Per Spejder, der som sædvanlig var fremsynet og inde i de nye tiltag, som DKF havde i gang. Per kom hjem til mig en aften til en kop kaffe, og her forelagde han sit projekt, som jeg skulle udføre.

Ja, det lå ikke så fjernt for mig at organisere, jeg havde tidligere være børnetræner i Hvidovre IF atletikklub, og jeg gik jo hjemme på barsel, så hvem har ikke tid der. Jeg fik snakket med Jan Rydendahl, og Henrik Petersen, og så gik vi i gang. Formålet var primært, at fremme kajakroning, at skabe forståelse for og udbrede hensynet til naturen, og at skabe netværk for de unge. Senere skulle de være med til at skabe rammerne for et økonomisk grundlag for klubbens fremtid.

Set ud fra at børn og unge skal motiveres på en helt anderledes måde end voksne, oprettede vi et separat instruktionshold, hvor vi lagde vægten på leg i kajakken. Samtidig var målet at skabe et sammenhold blandt børnene i stil med, hvordan det fungerede blandt os voksne.

Vi startede op med 11 børn. Tre var børn af klubben - Nanna, Ninna & Lars -, hver havde de to skolekammerater med, og så kom der to, hvis far kendte Per.

Af instruktører havde vi Henrik Petersen, Jan Rydendahl, og mig som hjælper. Ja, og så hjalp Mark og Robert lidt til indimellem. 15 år gamle var de to hajer, og de styrede rundt med de små. Gruppens gennemsnitsalder var ca. 10 år.

Vi havde ligesom ikke rigtig noget materiel vi kunne bruge, så der blev taget et par sæder ud af turbådene, et håndklæde i bunden og så af sted. Pagajerne var dengang meterlange, og bestyrelsen forbarmede sig da også, og købte 10 gule plastikpagajer.

Vi roede hver mandag, og snart fik vi invitationer fra de andre klubber, som også

Lars Hebo ses her døbe en af klubbens nyindkøbte børnekajaker.

havde startede børnearbejde op, om at ro sammen. Gladsaxe inviterede til Onsdagsløb, men klubben havde jo ingen trailer, så hvad gør vi med 2 biler, og 11 børn, og både.

Jo, Jan gik da hjem og lavede sin firmatrailer om, så vi kunne have 12 både med, og så af sted gik det. Det var virkelig hyggeligt, og sæsonen sluttede med pølser, og sodavand hos kanoklubben 361, og alle fik vi gule T-shirt med Onsdagsløb trykt på.

Intet kunne slå os ud, og vi tilmeldte os da også stolt den første Børne Cup ved DM. Ja, der blev vi altså pillet lidt ned. De andre kunne allerede ro børnekapbåde, og havde vingpagajer. Heldigvis sad der et bestyrelsesmedlem på tilskuerpladserne, og han gik tilbage til bestyrelsen, og anbefalede både børnebåde og vingpagajer.

Året efter startede Hellerup Kajakklub deres meget populære ungdomstræf op. Noget børnene lige siden har glædet sig til, og som vores første børn stadig deltager i, nu som ledere. Træffet er en god blanding af leg, kon-

kurrence og fællesskab. Det er helt sikkert en blanding, som tiltaler de unge.

I 1996 startede Pigeprojektet op. Det var Claes fra Neptun, der havde ansøgt DKF om at starte et projekt op, der skulle få flere piger til løb.

Nanna, Mette, Signe og Vicki var med fra starten, og deres artikel i klubbladet februar 1996 ender således:

"Vi sluttede søndag kl. 14.00 med mange knus og farveller. Vi glæder os enormt til næste samling. Det har helt klart været en smadder dejlig og lærerig weekend, hvor vi fik nogle nye piger at kende, lært en masse teknik, og fik blod på tanden til vintertræningen."

Søren Hyttel stolt som en pave

Pigeprojektet fortsatte med samlinger gennem årene, og sluttede da DKF ikke ville støtte det mere. De betalte nemlig trænerlønnen.

I et par år efter fortsatte projektet på eget initiativ, hvor trænerne var skiftevis Torsten Trandum, Jesper Staal m.fl. Alle støttede projektet med frivillig arbejde. Synd at projektet ikke blev til noget permanent, da vi jo ser, hvordan pigerne i kajakroning bliver færre og færre.

Der skal ikke være tvivl om, at et sådant projekt er så gavnligt, i en sport som kajak, hvor mange timer med sporten foregår alene.

Mette og Nanna har i hvert tilfælde fået rigtig mange gode veninder, som de stadig har tæt

kontakt til, og stadig holder pigeweekender, fødselsdage og hyggeaftner med. Ikke mindst deres traditionsrige "Førfest til MølleÅens Fest" kan samle pigerne. Også de der ikke rør mere.

Med årene blev ungdoms kajakroningen i Hvidovre mere og mere seriøs. Nu ville de unge gerne vinde, når vi var ude, og træningen blev sat mere i struktur. Det gav pote, og op igennem slut 90'erne var det Nanna, Trine, Signe og Mette, som skiftede til at stå øverst på skamlen. Helt sikkert var det, at der altid stod mindst to fra Hvidovre, når det var pigerne, der havde roet.

Hos drengene kom Lille-Hyttel til i 1996, og han var ligeledes en sikker medaljetager ved alle stævner.

Klubmestre gennem årene: 1993 Nanna - 1994 Steffen - 1995 Nanna - 1996 Trine - 1997 Signe - 1998 Julie L. - 1999 Julie S. - 2000 Marie - 2001 Marie.

I dag tæller klubbens børnehold omkring 35 børn/unge, og der er stadig mindst to HvK på skamlen hver gang, altså af pigerne.

Nu har vi i HvK haft børneroning i 10 år, et lille jubilæum i sig selv, og skal jeg regne efter Nannas medaljestak, så kan vi være rigtig stolte af det arbejde vi laver i HvK.

Vi har fremmet kajakroningen, og skabt en forståelse og glæde for naturen blandt de unge og sidst, men ikke mindst, har vi støttet de unge i at skabe et sammenhold, og netværk gennem sporten.

Pigehold fra HvK.
Vi ser her bl.a. Pil, Katrine, Emma og Marie

Hvornår er det for langt ?

af Per 'Spejder' Larsen

I efteråret 1989 startede projektet : Devizes - Westminster, idet undertegnede og Aksel Hadberg blev enige om at forsøge at gennemføre det 200 km lange løb, som starter langfredag og gennem et døgn i påsken roes uden pauser.

Der er et par specielle forhold omkring løbet. For eksempel er der 73 sluser og dette kræver diverse overbæringer, nogle med løbeture på flere hundrede meter. Der er også den 750 m lange og få meter brede Bruce tunnel, og som om det ikke er nok, så gælder det om at "ramme" den sidste sluse på det rigtige tidspunkt, så man kommer med tidevandet ud.

Nå, men forberedelser var der nok af, grundformen skulle selvfølgelig være i orden, men roning skulle også vedligeholdes hen over vinteren, helst krydret med nogle længere ture. Kajakken - en Tirana - skulle der ligeledes foretages et par ændringer på. Roret skulle laves om til et mere solidt vipperor, og der skulle monteres bærehåndtag, ekstra pumpe o.lign.

For slet ikke at tale om alle de administrative detaljer, såsom tilmelding, ansøgning om rolicenser til Themsen og Kennet & Avon Chanal (tilladelserne var vigtige for at kunne træne på kanalerne før løbet). Der skulle skaffes transport, bestilles færebilletter, sørges for overnatningsmuligheder og nok så vigtigt, nemlig findes hjælpere.

Her er det vigtigt også at ha' en lokalkendt hjælper med, da en del af sluserne er svære at finde fra landjorden - især om natten. Vores hjælpere blev Bent Lintrup også fra Hvidovre Kajakklub og Rick, en englænder som før har hjulpet danskere på DW.

Endelig i England - 8 dage til selve løbet. Nu skulle ruten gennemroes og studeres, primært den del vi regnede med at ro om natten. Det var hundekoldt, nattefrost og kun et par plusgrader om dagen. Vores plan om overnatning i

telt blev til overnatning i Reading & Leighton Part Canoe Club. Vi fik ikke tjekket så meget som planlagt, da Aksel løb ind i forkølelse og maveproblemet grundet de manglende varme-grader.

Skærtorsdag kørte vi mod Devizes, her var der fælles overnatning for deltagerne i DW. Langfredag startede med kontrol + godkendelse af kajakken, samt det obligatoriske udstyr (overlevelsesposerne, termoundertøj, huer, lygte, chokolade, drikke, overtræk og redningsveste).

Og så - præcis kl. 12.00 startede løbet for vores vedkommende. De første 20 km er på lavt vand og med store mængder af andemad. Denne kombination giver selvsagt, tungt rovand. Herefter kommer de første overbæringer og ikke at forglemme - Bruce tunnelen. Denne blev "overstået" uden problemer. Og så fortsatte det ellers med sluse efter sluse.

Variationen bestod mest af, hvor besværlige de var at passere. F.eks. ved Crofton, her skulle 7 sluser passeres i et løbestræk - ca. 2 km. Vi fandt et godt "jogge"tempo, og så af sted. Vi måtte dog "puste" undervejs. Men vores træningsture fra Valbyparken og tilbage til klubben kom os dog til gode. Vi havde haft træningspas som udelukkende bestod af : ro til Harrestrup å (lorteåen), løb tilbage til klubben, læg i og af sted igen, i alt 4-5 omgange (forbipasserende folk må ha' troet vi havde en skrue løs!).

Første del af turen gav et par vandgange.

Den første var til Aksel. Ved en isætning gav brinken efter, men anden tur i vandet var noget alvorligere. I Newbury skulle vi passere en lav gangbro, Aksel øgede farten i båden, og dette var jeg ikke helt med på, så jeg nåede ikke at dukke mig. Da broen ikke var til at flytte, blev det mig, der måtte overgive mig.

Heldigvis "forlod" jeg kajakken uden at den væltede. Aksel slap sin pagaj, fik fat i broen og trak kajakken ind til bredden, Fint, men hans

pagaj flød stille og roligt ned ad kanalen. Men vi fik da bjærget pagajen, og manglede nu kun 20 sluser, inden vi var på Themsen.

Det var efterhånden ved at blive både mørkere og koldere, så det var rart at nå Country-slusen, hvor vi havde aftalt med Bent og Rick, at vi skulle ha' tørt tøj og noget varmt at drikke.

Nu var der kun én sluse inden Themsen. Træthed, mørket og 100 andre faktorer, gjorde at det var tæt på en vandtur mere. Da vi var på vej ud fra overbæringen, lå der pludselig en mørklagt pram, denne opdagede vi først i sidst øjeblik, så der blev skoddet og styret til den store guldmedalje, heldigvis gik det godt. Endelig ude på Themsen - mørkt, stjerneklart og hamrende koldt.

Der er 20 sluser på Themsen, de fleste gik godt, men ved Boveney, kom vi ind på den forkerte bred, så vi måtte bære kajakken over slusen og ned ad en skrænt. Dette resulterede i en forstuvet fod til Aksel. Efter et stykke tid kunne han dog humpe videre.

Igen ved næste overbæring havde vi problemer. Her kan man pga. lavt vand ikke gå i kajakken fra kanten, så vi måtte vade lidt udad. Jeg skrævede over kajakken - desværre kunne jeg ikke nå bunden på den anden side, så en kold vandtur var resultatet.

På trods af at temperaturen var kommet under frysepunktet og der var rimtåge, valgte vi at fortsætte. Så måtte jeg skifte tøj næste gang vi havde kontakt med vores hjælpere.

Dette blev overstået, men Aksel var efterhånden også gennemkold, det våde rotøj og de ekstra pauser, gjorde at han måtte skifte til vores sidste sæt ekstratøj, da vi mødte Bent og Rick et par sluser længere fremme.

Alle disse ekstra omklædninger og små-problemer, havde kostet os en del tid, men det tørre tøj gjorde, at vi kunne ro os varme, så der kom igen fart i kajakken.

Solen valgte dette tidspunkt at stå op på, det gav lidt overskud, i hvert fald mentalt.

Så blev det Teddington - den SIDSTE sluse - her skulle vi gerne ramme det udadgående tidevand. Vi var blevet 1½ time forsinket i forhold til vores tidsplan, så vi fortsatte straks. Vi besluttede at ro den sidste del i et hug - ca. 25 km, på denne måde kunne vi få fuld udbytte af tidevandet.

Nu blev der spejdet langt efter Westminster Bridge, 21 timer og 12 minutter efter starten i Devizes nåede vi den og dermed målet, nr. 23 ud af 160 gennemførte. Ømme og trætte var vi, men en kajak-oplevelse af de store rigere. Efter et velfortjent og tiltrængt (varmt) bad, fik vi god engelsk morgenmad - bacon and eggs. Derefter stod der søvn på programmet, og så ud at spise.

Året efter var vi på den igen, masser af erfaringer rigere og 1½ time hurtigere. Samt en placering som nr. 4 - den bedst placerede udenlandske båd.

PS. Svaret på spørgsmålet i starten : ved Westminster Bridge !

Per vel hjemkommet til HvK.

Tre gode minder fra World Cup

af Henrik 'Jaffa' Kaalhaug - pt. Valencia

POLEN - Mit første møde med world cup var i Poznan i Polen. Vi tog af sted med Kastrup Kajak i deres dengang meget gamle Ford Transit, jeg tror den nu står på teknisk museum i Helsingør. Efter 15 timer transport på ujævne veje i en kold Transit uden varme, kom vi endelig frem til Poznan. Det første syn, vi fik, var 2000 små trækajakker, der var meget fint lavet, og som de ville sælge. De ville faktisk sælge alt for at få dollars.

Starten gik til det 42 km lange løb, hvor Claus Rohr og jeg deltog for første gang i K2. Selve placeringen husker jeg ikke som noget specielt. Vistnok nr. 12, men som debutanter var vi tilfredse. Det, jeg husker mest for dette løb, var da Claus på charmerende vis, barberede overskægget af en polsk kajakroer, som kom lidt for tæt på, iflg. Claus.

Citat fra Claus: "Henrik, det er kun de stærke som overlever". Ja tak, og de behøver ikke at gå til barberen, tænkte jeg.

LUXEMBOURG - Efter nogle år med hård træning tog Claus og jeg til Luxembourg. K2 maraton 42 km med to overbæringer, ca. 600 meter pr. gang.

Thor Nielsen var også med på denne tur, han mente det var spild af tid at løbe de 600 meter, så han havde fundet en lakse trappe, hvor han mente, det nok lige var muligt, at klemme en kajak ned i, resultatet udeblev ikke: Et ødelagt rør, samt en kajak med bølgepapbund og lidt ridser i ansigtet. Smart så det ud. Løbet gik fint, vi kom hjem på en 3. plads, men med meget lange arme efter de to løbeture med kajakken. Opløbet på 2000 meter foregik i kraftig modstrøm, hvilket vil sige

2000 meter i K2 over ca. 8 minutter - resten tæller for sig selv.

PORTUGAL - Flyveturen til Lissabon gik fint og derefter til Oporto, hvor vi kom frem kl. 01.00 om natten uden bagage og pagajer. Engelsk kunne de ikke, så mine 4 spanske ord kunne heldigvis hjælpe lidt (første gang).

Dagen efter var der prøve-roning på Tajo floden som udmunder i Atlanterhavet. Det gav dog ikke så meget, da Claus og jeg skulle træne med 2 stk. børnepagajer, da vores egne endnu ikke var kommet frem. Starten på løbet dagen efter, gik som altid med meget uro i feltet, grundet meget kraftig medstrøm. De to startere talte portugisisk sammen, pludselig hører jeg den ene sige: "Jeg kan ikke holde feltet tilbage, der er for meget strøm". (det var anden gang vi fik glæde af de 4 spanske ord). Hvorefter jeg råber til

Claus: "ROOOOO", Claus er jo ikke bange for en tyvstart, så vi fik vores livs start på et maraton løb, placeringen blev nr. 4

Under løbet skulle vi vende om en bøjle i Atlanterhavet, hvilket i og sig selv ikke lyder spændende, men da temperaturen over bare 20 meter går fra 22 grader til 12 grader føles det som at komme fra sommer til vinter. Aften sluttede i Oporto i portvinshuset Oporto.

Dette var et lille udsnit af alle de dejlige oplevelser kajakroning har givet mig gennem tiderne. Det skal her også siges, at det sociale samvær i Hvidovre Kajakklub savner jeg stadig, her hvor jeg sidder under solens palmer i Valencia, og har skiftet min sukkerdrik ud med et godt glas rødvin.

Henrik "JAFFA" Kaalhaug

Udviklingen i kaproning i Danmark og HvK 1981 – 2002

af Klaus Rørhauge

Der har altid været udvikling inden for kaproning i kajaksporten, og perioden siden 1981 har naturligvis ikke været nogen undtagelse. Dette er gældende både for Danmark som helhed, men bestemt også for Hvidovre Kajakklub. HvK har gennem mange år stået for et hav af kajakarrangementer, hvilket er og har været til stor gavn for både bredde og elite. Hvidovre Kajakklub er ikke en klub, der hvad angår engagement i sporten, har holdt sig tilbage.

Generelt kan man sige, at udviklingen er gået hen imod mere støtte rådgivningsmæssigt og økonomisk, mere fokus på kostplaner og mere videnskabelig træning. Også mere varieret alternativ træning, og bedre træningsmateriel og -faciliteter, er en af de helt store forskelle på 1981 og 2002. Dette har både på nationalt plan og i vores egen lille klub givet sig udslag sportslig fremgang efter flere år med udeblevne succesoplevelser.

I øvrigt, skal man huske på, at kaproning kan foregå både i kap- og turkajakker. HvK har dyrket begge disse grene af sporten. Alle disse ting vil jeg i det efterfølgende give forskellige eksempler på.

1981 - 1984

Starten af firserne var præget af færre penge, end man har i dag. Det betød, at opfindsomheden var stor, når klubbens medlemmer skulle til stævner - bilerne blev lastet til bristepunktet, og klubbens tilskudsordning til løbsdeltagelse blev ofte udsat for ganske kreative kilometerberegninger, for at roerne kunne få løbsøkonomien til at hænge sammen. Erling Bott startede perioden som formand, mens Erik Olsen herefter tog de sidste 3 år. Erik kom fra en post som klubtræner. Klubtrænerhvervet blev derfor

overtaget af Ole Torp. Dette er indledningen til en periode i klubbens historie, hvor kaproningsmiljøet har haft maksimale betingelser.

I 1981 har klubben tre udtagne roere til Nations Grand Prix i Polen, Claus Rohr og Henrik Jensen (Kaalhauge) i K-2 og Ole Torp i K-1. Claus og Henrik får en hæderlig 8. plads, mens Ole desværre må udgå.

Kaproningsbredden i klubben ses af, at der samme år var 20 HvK-deltagere fordelt i mange klasser til Susålb samme år. Heriblandt 3 junior/ungdomspiger, som vi stadig ser i klubben, nemlig Sanne Larsen, Anita Moen og May-Britt Dollmeyer.

Klubben tog medaljer ved kortbane-DM, hvor det blev bl.a. til bronze til Ole Torp på 10.000 meter K-1, mens en sammensat båd med Ole og Claus Rohr + Jesper Lützen (Lyngby) og Anders Freiberg (Nova) fik sølv i K-4 500 meter. Anders Pedersen fik sølv i K-2 junior over 500 meter med Niels Lund fra Lyngby.

Klubben afholdt Stjerneløb for 2. gang, og Dan Larsen vandt K-1 tur til Furesøløbet.

De tre førnævnte piger klarede sig også til medaljeplaceringer ved dette stævne, og klubbens medlemmer roede sammenlagt 57.527 km., hvilket vidner om et højt aktivitetsniveau.

De følgende år, var der ikke mindre fart på i Hvidovre Kajakklub. I 1982 ror Dan Larsen 4 turbådsløb i Norge, den såkaldte "Norske Marathon Uge".

Tre af løbene foregik i skærgården, og alle løbende gav Dan og klubben gode resultater i form af en 4.plads, to 2.pladser og en 1. plads.

Derudover havde vi Ole Torp i Spanien på forbundstur. Her blev han i Valladolid nr. 7 i K-1, mens han udgik med rorskade i Nations Grand Prix, 2. afdeling på Nalon. Ole fik heldigvis revanche og fortjent oprejsning, da han i et løb i Samora i K-2 blev nr. 2 med Lars Koch fra Mariibo. De eneste der var hurtigere var Jens Christian Sørensen fra Silkeborg og Thor Nielsen fra Sundby. Sjovt er det, at den samme Thor Nielsen stadig gør sig i den danske elite, og i hele perioden fra dengang til nu har været en fantastisk repræsentant for Dansk Kajaksport i hele verden.

HvK etablerer i øvrigt et vægttræningsrum i klubben, så kaproerne får tidssvarende træningsfaciliteter, og dermed øgede muligheder for at klare sig endnu bedre på banerne. Om det er derfor, at Ralf Ploug Hansen vinder Stjerneløbet i K-1 tur skal være usagt, men det gjorde han ikke desto mindre.

Året slutter med med, at klubben introducerer, hvad der siden hen har vist sig at blive en klassiker for hele kano- og kajak-Danmark: Juleræset.

Det første år er der 62 deltagere på en rute omkring motorvejsbroen, ned omkring Sjællandsbroen og til bage samme vej. Der er start og mål i Hvidovre Havn. Der har lige siden været fantastisk opbakning til dette løb, som der ikke er præmier i, men prestige, i højere grad, end mange andre løb.

En milepæl i klubbens historie var i 1983, da der var World Cup i Københavns Havn. Klubben havde ikke mindre end 3 roere med, som alle klarede sig fantastisk godt i det internationale felt. Man skal huske på, at World Cup er at regne for et uofficielt VM, da det er forløberen til det egentlige Marathon VM, som med stor arbejdsindsats og opbakning fra bl.a. Danmark blev en realitet første gang i 1988.

Nå, men klubbens deltagere klarede sig som sagt fantastisk med Claus Rohr som nr. 5 i K-1

og Kirsten Gram-Hansen fik sølv i K-2 med Janne Møller Jensen fra Middelfart.

Ole Torp roede atter K-2 med Lars Koch, Mariibo, og de tog simpelthen guld.

Årets HvK hold med Kirsten som enlig kvinde mellem nogle af landets bedste roere. I øvrigt ses fra venstre – Olsen, Ejvind, Anders, Kirsten, Ole Ralf, Henrik, Finn og forinden fra venstre – Viggo og Claus.

Disse resultater placerede i den grad atter Hvidovre Kajakklub på det internationale kajaklandkort, og flere gode internationale resultater fulgte i kølvandet.

Store dele af klubben var for 4. gang involveret i "Stjerneløbet", enten til lands eller til vands. Det er altid noget der kræver store ressourcer at arrangere løb, men når kaproningsånden er, som den var i klubben i disse år, lykkes det hele.

På hjemmebane tog Vagn og Kaj Schmidt sig af titlen i K-2 tur, Dan Larsen vandt K-1 tur, Sanne Larsen vandt K-1 junior, og Ole Torp og Lars Koch vandt K-2 kap. "Vandt" optræder hele tiden, HvK var helt sikkert en klub i medvind.

Ingen regler uden undtagelser : Da Ole og Lars samme år havde forsøgt at ro 200 km. løbet Dewizes - Westminster i England måtte de desværre udgå efter 120 km da Lars pådrog sig en overbelastning i håndleddet. På dette tidspunkt var de langt foran samtlige konkurrenter, og måske på vej mod ny rekord i løbet. Denne rekord nåede de desværre aldrig - og i dag er deres chancer nok forpasset.

1984 var ikke et dårligt år for HvK, men dog et lidt mere stille år, specielt hvad angår deltagelse i internationale løb.

Vi havde 13 deltagere på Susåen, hvor Bent Lintrup blev nr. 4 i ungdom - Bent begyndte at vise sit store talent for omverdenen, og kunne have drevet det vidt inden for sporten, hvis han ikke i en tidlig alder havde valgt at stifte familie. Klubbens roere trak igen det lange strå i et par klasser ved "Stjerneløbet", og Tour de Gudenå havde besøg af 23 HvK-roere. Generelt et godt år for den store brede gruppe af klubbens kaproere.

Dansk Kano og Kajak Forbund fik på kortbane atter vind i sejlene efter en periode på 11 år uden medalje ved EM, VM eller OL.

"Desværre" var det en kanoroer, Henning Lynge Jakobsen, som fik genåbnet medaljeposen med sølv på hans opvarmningsdistance 500 meter og bronze på den dobbelte distance. Umiddelbart var det en skuffelse for de fleste kano- og kajakentusiaster i Danmark, at det "kun" blev bronze på Hennings favoritdistance 1000 meter. Men set i lyset af, at Flemming Andersen's (Sundby) bronzemedalje på 10.000 meter i K-1 til VM i Tampere i Finland jo var fra 1973, skal vi være ærlige og sige, at det var et kvantespring for DKF. Og det viste sig også som værende startskuddet på noget godt og langvarigt i VM og OL sammenhæng.

I 1984 roede stort set hele verdenseliten på kortbane stadigvæk internationale finaler i træbåde fra "Struer" og "Kirk & Storgaard", og med "Jeppe padler" og "Struer pagajer".

1985 - 1990

Vi taler her om en tid, hvor HvK har en god bredde af kaproere i alle klasser, men hvor klubben skal vænne sig til, at der gradvist sker et skred rent elitemæssigt. I seniorklasserne falder nogle af de etablerede kræfter fra, men til gengæld er der nye talenter på vej frem. Der tænkes i høj grad specielt på Jan og Nicolai Heering, som drøner frem med stormskridt, men også andre unge mennesker som Sanne

Larsen, Egil Husum og Jens Jørgen Mortensen markerer sig.

Ja, på mange måder ligner 1985 mange andre år. Vi deltager i en bred vifte af stævner, og har desuden selv nogle stævner vi arrangerer.

Et par fremmede både i en forgæves jagt efter den førende HvK-båd.

Dog klarer vi os ikke så godt til "Stjerneløbet" som vi plejer. Til gengæld er kortbane-stævnerne besøgt med gode resultater. Jeg husker specielt et 10.000 meter løb i K-2 til Bagsværd regattaen, hvor Claus Rohr og Henrik Kaalhaug (Jensen) blev nr. 3 i et uhyggeligt tæt opgør, hvor de bestemt ikke var uden chance for at vinde. Der var 3 både inden for ½ sekund, hvilket man sjældent ser på en dansk 10.000; heller ikke i dag. Hele stadion kogte, dansk kajakpublikum forstår at værdsætte, når de får noget for pengene (I skal ikke sige det til nogen, men der var altså ingen entre).

De samme 2 roere gjorde det endnu bedre til kortbane-DM, hvor de på samme distance fik sølv. Hvilken succes, men det blev endnu bedre, for til Marathon-DM skete det, som klubben havde ventet på siden 1962: Endnu en DM-guldmedalje til Hvidovre Kajakklub. Dette skete, da Claus Rohr kronede en fantastisk indsats med det bedste resultat han nogensinde præsterede for klubben. DM guld i K-1 på marathondistancen.

Og minsandten, om ikke han dagen efter fik bronze i K-2 med Bengt Dohlmann fra Skovshoved. Hvilken fantastisk weekend. Det skal her nævnes, at David Packness, Nova fik sølv begge dage. I K-2 fik han sin sølvmedalje med

Henrik Christiansen fra Skovshoved, og David fik i øvrigt også sølv til Nordiske Marathon-mesterskaber, Tour de Gudenå og til World Cup i Luxembourg det år, så han var noget mellemfornøjet.

Helle Pedersen var formand for klubben dette år, og der blev roet 41.782 km.

I 1986 sker der rent kaproningsmæssigt ikke særlig meget i klubben. Mange medlemmer har sin daglige gang i klubben, men klubbens elite-profiler har enten forladt klubben eller trappet ned af forskellige årsager. Til "Stjerneløbet" vinder Claus Rohr f.eks., men han ror nu for Skovshoved og HvK kan ikke bryste sig af den titel.

Heldigvis er som sædvanlig bred opbakning til løbet af klubbens roere, og Anne og Jan Skou samt Per Spejder Larsen og Susan Pedersen i K-2 mix, Sanne Larsen og Anita Moen i K-2, samt Egil Husum og Jens Jørgen Mortensen i junior K-1 kommer alle i medaljerækken.

Til Tour de Gudenå stiller vi med et mindre hold, og Ole og Lene Torp tager sølv i -2 mix.

1986 var også året, hvor man så de første svenskere bl.a. på TdG med de nye Wing paddler. Man troede det var løgn, da man så dem første gang, de var radikalt anderledes end de pagajer vi var vant til at se. Men i de kommende år fik de hurtigt fat i hele kajakfolket, og de blev og bliver stadig videreudviklet med hurtigere og hurtigere tider til følge.

Udviklingen i DKF går hurtigt i disse år. Der er mange strukturelle ændringer, både i organisationsformen, men også på ungdoms- og kredstræner strukturen. Et emne som udtagelseskriterier er nærmest et fyord i mange sammenhænge - mange hårdt-trænende og talentfulde roere kan ikke forstå, at de bliver vragede til landsholdet - mens andre roere gennem flere år får fribilletter. Denne turbulens til trods, er der nogle der flyder oven på - specielt kanoroerne Arne Nielsson og Christian

Frederiksen. De vinder stort set alt i en periode på 8-10 år. De missede kun OL-guld for at gøre samlingen komplet, men en OL-sølv på 1000 meter C-2 i Barcelona i 1992 er et fantastisk plaster på såret. Brian Kragh, Henrik Christiansen, Lars Koch, Thor Nielsen og Yvonne Knudsen vinder ligeledes mange flotte internationale medaljer til Danmark. Det er nogle fantastiske år.

1987 er for Hvidovre Kajakklub et år som 1986 uden de store resultater. Vi har 4 deltagere til kortbane-DM som kæmper bravt men uden finalepladser.

"Stjerneløbet" er, for at imødekomme internationaliseringen og et planlagt Nations Grand Prix i 1988, omdøbt til Copenhagen Marathon. Der er 116 deltagere fra i alt 5 nationer. Vejret er meget hårdt dette år, og 25 % af deltagerne udgår. Men HvK's deltagere klarede sig godt her - hjemmebanefordelen blev udnyttet maksimalt. Fremhæves skal det, at Ralf Ploug Hansen blev nr. 2 i K-1 tur, og at Ejvind Rosenberg og Svend Erik i K-2 blev nr. 7 foran stærke hold fra England og Polen.

På Tour de Gudenå har vi et blandet hold, der leverer lidt blandede resultater, men Aksel Hadberg's 6. plads i K-1 tur og Jens Jørgen Mortensen's 5. plads i K-2 junior er resultater, der trods alt aftvinger respekt hos en, der også selv har prøvet Tourens strabadser. Dette år sætter Thor Nielsen (Sundby) sammen med

Før starten på Vallensbæk maraton.

Lars Koch (Maribo) i øvrigt rekord med 7 timer og 33 minutter i K-2.

Som et nyt tiltag benytter Hvidovreeliten sig af Rigshospitalet til at få foretaget iltoptagelses-tests i løbet af vinteren. Disse tests har været brugt af landshold både i og uden for Danmark gennem mange år. Men i en periode på et par år, kan også roere udenfor landsholdsregi benytte sig af muligheden for at få foretaget disse tests. Dette mod en mindre egen betaling. Hvidovre har 6 roere til test, og er dermed mere eller mindre med til at gøre den teknologiske udvikling i vores sport mere synlig og mere "allemandseje". Desværre blev muligheden for at få foretaget disse tests fjernet efter et par år, da søgningen til dem simpelthen var for stor og belastende for Rigshospitalet.

Året efter afholder HvK Copenhagen Marathon som en afdeling af Nations Grand Prix. Desværre er der ikke den opbakning fra andre nationer, som man håbede på, hvilket helt klart er et udtryk for, at den internationale kajakverden satser 100 % på det første "rigtige" marathon VM. Dette holdes for øvrigt i Nottingham, og Danmark tager her guld i K-2 med Lars Koch og Thor Nielsen, sølv i C-2 med Arne Nilsson og Christian Frederiksen samt bronze i C-1 ved Stig Jepsen.

Men hvorom alting er, blev "Copenhagen Marathon", på trods af for ringe udenlandsk tilmelding, en kæmpe succes, både sportsligt og organisatorisk. Dette understreger den store kompetence, som HvK besidder i forbindelse med afvikling af kajakstævner af alle slags.

Hvor der er vand – er der kajakroere...

Ungdomsrækkerne holder klubben oven vande ved kortbane-DM, hvor Jan Heering vinder 3 guld og en sølvmedalje, bl.a. i K-2 med Jesper Staal, Holte. Disse to bliver også udtaget til Nordiske Mesterskaber for ungdom, hvor de meget flot vinder guld i både K-2 og K-4 over 500 meter. I K-4 med hjælp fra Søren "Sømand" Hansen og Bo Bendixen, begge fra Maribo.

På Tour de Gudenå stiller HvK med respektable 19 roere, og her gør klubbens damer sig rigtig godt bemærket ved Sanne Larsen og Kirsten Gram-Hansen, som bliver hhv. nr. 5 og 6 i K-1. Jan Heering og Jesper Staal vandt K-2 for ungdommerne, men lillebror Nicolai Heering klarede en 6. plads i yngsteklassen. Året markerede et vendepunkt i klubben på kilometerfronten. Efter nogle år med lavere og lavere antal roede kilometer, var dette pludselig det 1. af 4 år, hvor klubbens medlemmer igen roede langt, helt præcist 49.696 km.

1989 er igen et ganske godt år hvad kaproning angår. Jan Heering udtages til junior-VM, hvilket er en kæmpe bedrift. Han udtages i K-2 med Staal, men efter et fantastisk indledende heat, hvor de bliver nr. 4 med 7. bedste tid af alle, bliver de diskvalificeret, fordi kontrolvejningen viser, at deres båd har tabt vægt siden indvejningen, og er kommet under vægtgrænsen. Det er naturligvis en utrolig skuffelse for Jan og for klubben, men alle kan til gengæld glæde sig over, at Jan høster mange medaljer til kortbane-DM. Det samme gør Nicolai, og klubben viser, at der er god bredde lige under den danske toelite ved at stille med 2 hold til stafetten, som bliver nr. 7 og 8.

Ole Torp bliver næstformand i klubben, hvilket i sig selv ikke er særlig bemærkelsesværdigt. Men med dette skifte bortfalder begrebet klubtræner, og vi har rent faktisk ikke haft en officiel klubtræner siden. Det betyder heldigvis ikke, at man holder op med at træne og ro kaproning, men det kan helt sikkert være en medvirkende årsag til, at der et par sæsoner senere sker en resultatafmatning for klubbens roere.

Samtidig kommer der et par år, hvor der ikke fremavles nye talenter i klubben.

Derfor er det godt, at Jan og Nicolai stadig er i klubben. De holder HvK repræsenteret på medaljespejlet til både de korte og lange Danske Mesterskaber.

Til Marathon-DM var i øvrigt den lille anekdote om Aksel Hadberg, at han blev nr. 3 efter at have ligget længe i en gruppe et stykke efter 2 andre som ikke kunne hentes. I den næstsidste overbæring ryger han i suppen (rygtet siger, at Anders Freiberg fra NOVA skubbede). Båden tømmes. Aksel prøver at bevare fatningen, hvilket man ved er svært for Aksel, når man kender ham, og han kommer op og videre og indhenter ham Anders fra før, som i øvrigt ligger sammen med Rolf Nicolaisen fra Gudenåen. Sidste overbæring nås, og Aksel spurter (sagde jeg spurter?????) simpelthen fra de to andre, og sætter dem eftertrykkeligt på banens sidste ben. Aksel kan herefter gå alene i mål til en fuldt fortjent bronzemedalje i K-1 tur. Flot Aksel!

Men Aksel var også i god form det år, for i foråret havde han med Per Spejder Larsen roet og gennemført det tidligere omtalte Dewizes - Westminster; et løb for de virkelig seje. 21 timer, 12 minutter og 3 sekunder gav dem en placering som nr. 24, hvilket må siges at være tilfredsstillende i en debut til sådan et løb.

Et andet sportsligt højdepunkt er Marathon-VM på Bagsværd Sø, hvor Danmark med 3 guld og 1 bronze viser, at elitemålskabet og kaproning i Danmark har kronede dage. Stemningen er fantastisk på søen denne weekend, og jeg skal da ikke undlade at nævne, at bronzemedaljen rent faktisk gik til en kajakroer ved navn Claus Rohr. Desværre for HvK, stod der i disse år ikke Hvidovre Kajakklub på Claus's kontingentindbetalinger, men derfor kan klubben da godt sole sig lidt i hans succes alligevel.

1991-1993

Ole Plass er formand for klubben i denne periode. Man læser meget om skiklubben og orienteringsløb i klubbladet, men ikke meget om kajak. Det er naturligvis kajakroernes fejl, men miljøet i disse år emmede heller ikke ligefrem af resultathunger, fremdrift og initiativ. I 1991 bliver "Stjerneløbet" f.eks. programsat for foreløbig sidste gang. Roaktiviteten er igen dalende, men fejler som sådan ikke noget. Resultaterne derimod bærer helt sikkert præg af enkelte kraftpræstationer. For eksempel Aksel og Spejder, som har sat sig i hovedet at slå deres egen rekord på Dewizes - Westminster fra året før. Og det gør de eftertrykkeligt ved at ro på 19,5 timer i en letvægtsturbåd. Denne tid rakte til en fornem 4. plads, og de blev helt fortjent hædret med "The Overseas Trophy" som bedste ikke engelske mandskab.

Jens Jørgen Mortensen vandt Kronborgløbet i K-1. Kronborgløbet er en gammel klassiker, som ofte er betegnet som Danmarks hårdeste 1-dages løb.

Men årets største overraskelse (læs sensation) var da Bent Lintrup og Hans-Erik Hyttel vandt K-2 tur på Tour de Gudenå. Specielt Hans-Erik har flere gange både før og efter denne præstation bevist, at han helt sikkert ikke kan ro så langt, men alt klappede tilsyneladende denne weekend.

De næste par år deltager Hvidovre kajakklub i de fleste løb på sjællandsk grund, og enkelte deltager på Tour de Gudenå og få andre løb udenfor Sjælland. Resultaterne er ikke prangende, men dog skal Jens Jørgen Mortensen fremhæves for sin bronzemedalje ved Marathon-DM.

Hvis kaproningen kører på lavblus i HvK, kører den på fuldt tryk i andre dele af landet, med fortsat kanonresultater for landsholdet. Specielt positivt var det, at kvinderne efter mange års efterslæb igen fik medalje ved et betydende stævne, nemlig Hanne Selmer, bronche ved Marathon-VM i Brisbane brisbane.

Hans Erik og Bent

1994 -

Nyere historie i HvK er i kaproningsøjemed i høj grad præget af 2 formandsskift. Begge med gavnlig effekt, så det atter går frem for klubben på banerne. I 1994 tager Per Spejder Larsen hul på en 2-årig formandsperiode, og han er primus motor i etableringen af en børne- og ungdomsafdeling. Dette begreb har en noget blødere tone end det tidligere klubtrænerbegreb, og det er naturligvis også to forskellige ting. Men børne- og ungdomsafdelingen, som lige siden har ligget i Birgitte Hebo Schmidts regi, har være støbeske for en lang række unge talenter, som løbende har høstet og stadig høster gode resultater til klubben. Også Ole Torp gjorde i disse år en kæmpe indsats for at få denne gruppe til at træne og yde noget til træningen. Vi har helt sikkert ikke vundet de sidste medaljer på den konto.

Træningen i børne- og ungdomsafdelingen har ikke udelukkende fostret kaproere, men det har vist heller ikke været meningen fra starten. Med tiden er det ligesom om, at der er kommet mere og mere struktur på den del af børne- og ungdomsrøningen, som er henvendt til den kaproningsinteresserede del af børnene, og der er i dag en decideret børneinstruktion, som fungerer glimrende. Det vil sige, at der i en lang periode har været forskellige tilbud, som har suppleret hinanden. Der har samtidig været en god forældreopbakning, når børnene skulle ud til stævner og events, og det må samlet set siges at være et godt fundament at udvikle børn på, kaproere eller ej.

Midthalvfemserne må siges at være den bløde optakt til en glansperiode i HvK, som vi stadig befinder os i. Tour de Gudenå, Vallensbæk Marathon, Kronborgløb, Mølleåens Blå Bånd, Maribo Marathon, kortbanestævner i hele landet m.m. var løb, som klubbens medlemmer deltog i uden særlig mange prangende resultater, men det var med til at modne mange. Navne som Mette S. Larsen, Nanna Hebo Schmidt, Trine Apitz, Signe Rudal, Jan Hemlev, Tonny og David Torp, Mark Rasmussen, Søren Hyttel og andre begyndte at dukke op i startlister og på resultatlister.

Ved kortbane-DM i 1996 nåede Søren som ungdomsroer f.eks. at komme i seniorfinalen i K-2 med storebror Hans-Erik på 200 meter. Søren vandt desuden 4 guld og 2 sølv i ungdomsløbene. Resten af klubbens ungdomsroere nåede enten finaler eller semifinaler dette år, hvilket jo var en stor succes. Søren bliver meget flot udtaget til Nordiske ungdomsmesterskaber i Lathi, Finland, hvor han kommer hjem med en sølv- og en bronzemedalje i bagagen. Sølv vinder han desuden i sin klasse på Tour de Gudenå det år. Mette, Signe, Nanna, Trine, Jan, Torp-drengene Tonny og David har også alle fremgang og ror mange gode løb. Det tegner rigtigt godt for fremtiden.

Sideløbende med klubbens ungdomsarbejde starter "Pigeprojektet" op. Dette projekt samler piger fra forskellige klubber til samlinger, som holdes på skift i klubberne. Der er selvfølgelig fokus på træning i kajak, men også alternative træningsformer drages ind i samlingerne. Desuden er det acceptabelt, at pigerne bruger tid på lektier mellem træningspassene, hvilket jo har en kolossal signalværdi i forhold til pigernes videre kajakforløb. Sørg altid for at have noget at falde tilbage på, I kan ikke leve af at ro kajak. Kombinationen træning/skole har i en del år også været praktiseret på gymnasieniveau, hvilket Nanna og Trine også har benyttet sig af. Dette er et glimrende eksempel på, at nogle af roernes vilkår for at blive topatleter er forbedret gennem tiden.

1996 er Per Spejders sidste år som formand, og han bliver afløst af Christian Schmidt, som bl.a. har de erklærede mål, at give roere i almindelighed og kaproere i særdeleshed bedre romateriel, og at bringe Hvidovre Kajakklub op i den absolutte elite herhjemme.

Herfra er det gået slag i slag. Maribo regatta og Marathon 1997 konsoliderede klubbens fremstormende position i ungdomsrækkerne med kun få kæntringer og ellers stort set finaleddeltagelse til alle vores ungdomsroere. Søren Hyttel proklamerede efter marathondløbet for første gang, at dette var hans sidste marathondløb. Det har han så heldigvis givet udtryk for så mange gange siden, at vi har accepteret at der nok går mange år inden han rent faktisk når til det punkt. Vi vinder DM medaljer - både på kortbane og maraton.

I 1998 har vi repræsentanter ved Bochum-regattaen, som udelukkende er for juniorer, og måske verdens største af slagsen. Trine Apitz og Søren Hyttel deltog uden det store held, men det er jo oplevelser som disse, der giver roerne hår på brystet. Der var for eksempel 9 indledende heat i herre junior.

Til årets Tour de Gudenå bliver der præsteret topresultater fra klubbens roere. Jens Jørgen Mortensen bliver nr. 5 i herre K-1, hvilket er klubbens bedste resultat i denne klasse nogensinde. Trine Apitz og Nanna Hebo Schmidt bliver nr. 2 og 3 i K-1 ungdom, Per Spejder og Ole Torp

Sønderby vinder bronze med Jakob Øster i K-2 tur. Endelig vinder Søren Hyttel en af de sejre, han er aller mest glad for den dag i dag, nemlig junior K-1. Klubben investerer i 10 polokajakker. Kajakpolosporten er på fremmarch i mange af landets klubber, og det første DM i kajakpolo arrangeres og afvikles i Skovshoved havn. HvK besætter bronzepladsen, og alle er glade. Det er jo sjovt, men vi må i dag erkende, at denne gren af sporten endnu ikke har fået helt hos os.

Året efter får Mark Rasmussen sit egentlige gennembrud med 3 medaljer ved kortbane-DM, og Søren Hyttel, Nanna Hebo Schmidt og Trine Apitz får hver to. Mark og Søren er f.eks. begge med på HvK's stafethold, som virkelig træder i karakter og skaffer klubben en bronzemedalje.

Per Spejder og Søren Schou på vej mod mål i Silkeborg

De øvrige to roere var Egil Husum og Hans-Erik Hyttel. Trine og Nanna henter i alt 3 medaljer til klubben ved Nordiske Ungdomsmesterskaber på Bagsværd Sø.

Et par nye årgange fra børne- og ungdomsafdelingen gør sig gældende ved Pondus Cup. Marie Rasmussen, Julie Leganger, Kathrine Lethan, Emma Broberg, Kia Rasmussen og Pil Apitz er navne, vi forhåbentlig kommer til at høre meget om fremover. Klubben får 2 Marathondkredsmestre i Nanna Hebo Schmidt i junior K-1 og Klaus Rørhauge i K-1.

Kronborgløbet er ramt af utroligt hårdt vejr, og kun Klaus Rørhauge gennemfører for Hvidovre Kajakklub med en tredjeplads i K-1 som resultat.

Årets Juleræs havde 101 deltagere, og var som sædvanlig en stor succes.

Året 2000 blev på ingen måde anderledes end det foregående - og dog.

Søren, Nanna, Trine og Mark var i disse år alle på forskellige talent- og/eller landshold. Marks resultater og tilknytning til landsholdet gav ham

udtagelse til kortbane-EM i Poznan i Polen. Mark var udtaget i K-4, og nåede semifinalen på 500 meteren efter nogle tætte løb. Mark understregede på det kraftigste sin landsholdsstatus med podieplaceringer både ved kortbane-DM og Copenhagen Olympic Open. Trine og Nanna tog ligeledes medaljer ved disse stævner.

Helle Stuart vandt guld til marathon kredsmesterskaberne, og samme Helle vandt sølv på Tour de Gudenå med Susanne Findsen i K-2. Per Spejder Larsen og Søren Sibbersen vandt sølv og guld i hver deres klasse med hver deres makker. Mange andre resultater kan nævnes, men de vil falde over hinanden. I hele denne periode fra 1994 til 2000 har det været et langt træk mod toppen for Hvidovre Kajakklub. Der er sket mange ting omkring os uden at det har påvirket vores resultater andet end positivt. F.eks. er der sket en kæmpe udvikling på udformning og design af kajakker og pagajer. Der er kommet ny struktur omkring landsholdet med Hans Jürgen Tode som landstræner og Morten Rodtwitt som landstræner assistent.

På trods af, at nogle af vores roere er røget lidt ud af landsholdsvarmen i takt med at der er stillet øgede krav til dem, har vi alligevel med det roermateriale vi har til rådighed formået at skabe mange, mange topresultater. HvK har formået at omstille og tilpasse sig.

Denne omstillings- og tilpasningsevne er der brug for i fremtiden, idet den hastige udvikling inden for vores sport utroligt nok er accelererende. 2001 er et glimrende eksempel. Dette er året, hvor Dansprint Tour greb om sig, breddemål på kajakkerne bortfaldt, og EM for klubhold blev afholdt som officielt stævne for første gang. Hvidovre Kajakklub har været deltager i hele denne fest. En af klubbens gamle kæmper, Ole Torp har i samarbejde med en mængde andre kapaciteter fra bl.a. kajakverden udviklet intet mindre end verdens bedste kajakergometer. Ergometeret, som hedder Dansprint, har givet roere verden over forbed-

rede træningsmuligheder, og i HvK har vi p.t. 2 af disse ergometre. Ergometeret er forsynet med en elektronikboks, så man efter temperament kan følge med i ydelse, gennemsnitlig tid pr. 1000 meter, km i timen og meget andet praktisk. Ergometer har dannet baggrund for forskellige turneringer, bl.a. Dansprint Tour og en klubturnering ude i klubberne, hvilket har genereret en del aktivitet der.

I HvK har ergometrene ligeledes betydet en helt utrolig træningsaktivitet, som man aldrig så på de gamle konventionelle ergometre. Og billedet er det samme i mange klubber. Klubben har også allerede skaffet sig en af de allernyeeste K-2'ere i honeycomb/carbon helt uden breddemål. Naturligvis for at give klubbens roere mulighed for at fastholde og evt. forbedre de fantastiske resultater der er blevet præsteret gennem flere år.

Da Maribo blev tildelt værtsskabet af det første officielle Marathon-EM for klubhold var det også helt naturligt, at HvK med den utrolige bredde vi har, skulle repræsentere landet. Det var efter mange forhandlinger nationalt og internationalt, telefonmøder med indland og udland, at klubben til sidst fik lov at deltage. Desværre blev stævnet devalueret af en alt for ringe tilmelding og alt for stor afmelding. Men HvK glimrede ved stille med et 100 % rent klubhold som reglerne foreskriver, og alligevel klare en sølvmedalje hjem kun 3 point fra guldet, som gik til Maribo selv.

Holdet ved denne lejlighed bestod af Helle Stuart, Trine Apitz, Nanna Hebo Schmidt, Marie Rasmussen, Sanne Larsen, Susanne Findsen, Søren Hyttel, Jens Jørgen Mortensen, Lars Rønnebech, Per Spejder Larsen, Mark Rasmussen, Martin Johansen og Klaus Rørhauge. De er nu alle i besiddelse af en ægte ECA-sølvmedalje.

Udover disse ting har klubben Mark Rasmussen med til World Cup i Ungarn, hvor han bliver nr. 8 i K-4 over 1000 meter. Klubben deltager og skovler nærmest medaljer hjem ved

Maribo-regattaen, Kortbane- og Marathon-DM og Copenhagen Olympic Open. Udover Juleræs arrangerer HvK også Marathon-kredsmesterskaber, som vi er så ubeskedne at dominere totalt i de fleste klasser. Ærlig talt - jubelen vil ingen ende tage.

Det var et tilbageblik på udviklingen inden for kaproningen på nogle forskellige punkter både i Hvidovre Kajakklub og rundt omkring os. Jeg har været langt omkring - der er alligevel mange ting som ikke er nævnt.

Det eneste jeg vil samle op på her til sidst er vores handicapturning. Det er jo i høj grad også kaproning. Og sjovt nok er der utrolig lille udvikling i netop denne turneringsform. Bevarer - der har da været forskellige point-systemer gennem tiderne, og turnerings-formen ER da også til evig debat. Men grundlæggende er ideen den samme som den altid har været - at få en masse klubkammerater ud og konkurrere med helt lige chance for at vinde uanset niveau. Den ide har ikke ændret sig en tøddel - og heldigvis for det.

Claus Rørhauge ses her med båd nr. 65 godt placeret mellem de værste konkurrenter

Gudenåen

af May-Brit Dollmeyer

Gudenåen - et pragtfuldt stykke natur der har sit udspring ved Tinneth, ca. 7 km NV for Tørring og udmunder i Kattegat, via Randers Fjord.

Mangen en kajakraer har igennem de sidste mange år svedt, kæmpet, knoklet og "grædt" deres salte tårer, når de har skullet igennem Tour de Gudenå.

For herrer, junior og mixklasse, starter løbet i Skanderborg. Der roes over 2 dage og i alt skal der tilbagelægges 120 km. Kvinder og børn slipper noget nemmere idet de "kun" skal ro 57 km, ligeledes over 2 dage. Alle roere slutter i Randers hvor der sædvanligvis er et stort opbud af publikum. Og meget tiltrængt for roerne, bliver de gerne klappet i mål.

Mange vabler, ømme måse og rygge - og ikke mindst personlige sejre, er kommet over målstregen i Randers. Et særdeles hårdt løb man kan være stolt af at gennemføre.

Personligt har jeg gennemført dameruten ca. 6-7 gange, måske lidt flere. Denne kan godt roes uden den store træningsindsats, hvis man bare skal igennem. Anderledes ser det selvfølgelig ud, hvis man skal have placering eller ro den lange distance.

Igennem de sidste ca. 20-25 år har HvK haft et svingende antal roere igennem løbet. Det har været nogle mægtig sjove ture, hvor nogle af os har festet og hygget os, mens de seriøse forsøgte at få noget tiltrængt hvile.

I mange år boede vi på skolen i Silkeborg og det er jo en by med et pragtfuldt natteliv. Der mødte vi på byens diskoteker alle de andre kajakraere fra ind- og udland. Mægtig morsomt har det været. Men særdeles hårdt søndag morgen.

Nu er vi jo allesammen blevet ældre og mere magelige. Vi sover som regel på Svejbæk,

hvor der er mulighed for enkeltværelser, tørretumbler og al anden komfort.

Tja - tiderne fra sovesalens larm, våde rotøj i ribberne - også om morgenen!! - lange køer ved spisesteder og toiletter er slut. Og selv det at komme til og fra Jylland er blevet nemmere.

May-Brit i fotogen position.....

Men de "gamle dages" ture til Gudenåen havde absolut sin charme. Tænk at sidde ved færgen, klokken sent om aftenen og håbe på, at kunne komme over!!! Og det var både ud og hjem.

Nu kører alle, når det passer ind i programmet og man kan vælge om man vil ha' en kort / lang fredag aften hos "mor" Grethe på Svej-bæk.

Roerne afsted fra Silkeborg. Afsted til Kongens Bro, hvor morgenkaffen indtages, alt imens vi venter. Vi skal heppe. Det er *altid meget koldt* der!!

I de sidste 8-10 år har jeg været hjælper for adskillige "drenge" på den lange rute. Tro nu ikke, at det kun er roerne der har det hårdt. Vi hjælpere har skam også et hårdt program. Når "drenge" er smidt i vandet i Skanderborg er vi med lynets hast i Ry. Her er første overbæring.

En af HvK's Mixtoere (Lene & Jesper) nærmer sig mål i Silkeborg.

Her skal der nemlig shoppes i den store Kvickly og frokosten skal indtages. Dette er meget vigtigt. I ved "Uden mad og"

Så kommer drengene efterhånden og så går det tjept. Tørt tøj - mad - massage osv.

Puh ha.....!!! tiderne skal passes og så af sted igen til Silkeborg.

Næste morgen - op kl. 5.15 . Og tænk der kunne man have ligget og knurret derhjemme!!

Næste stop er Tangeværket. Bådene skal bæres et langt stykke. Har man flere roere kan det være vanskeligt at tilgode alle behov. Men det lykkes næsten altid. Vi er jo flere om det.

Så skal vi til Langå. Og der slæber man sig en pukkel til med tøj og drik-

kedunke osv. osv. Hvis vi er heldige får vi frokost! Og endelig målet i Randers.

Det er en sand fornøjelse at se "sine" drenge/piger komme over målstregen.!!

Så ved man at det var al "besværet" og sliddet værd.

Alle får, som belønning, et velfortjent bad i Randershallen.

I de bedste år, har vi sågar også oplevet, at nogle fra klubben skulle ha' medalje ved baneketten.

Handicapturneringen

af Sanne Larsen

Undertegnede har fået æren af, at skrive lidt om en af vores rigtige gode traditioner i HvK, nemlig handicapturneringen. Pointsystemet vil jeg ikke komme ind på, men kun lige beskrive, at uanset køn, alder eller ens form, er point systemet lavet på en sådan måde, at man kan konkurrere på lige fod med alle. Handicap turneringen er opfundet af vores æresmedlem Knud Kristensen, som jeg har haft mange gode oplevelser og opgør med på handicapbanen. Jeg startede i HvK i 1980 som 14-årig og har deltaget meget flittigt i handicapturneringen lige siden. Det er lykkedes mig at vinde 2 gange.

Turneringen har kun været aflyst ganske få gange pga. vejret. Det er godt, fordi man bliver tvunget ud i meget dårligt vejr. Et af de lidt mere sjove løb, hvor vejret drillede os var engang i 80'erne, hvor det var rigtigt tåget. Jeg mener vi var ca. 15 roere på vandet og vi var alle overbevist om, at det kunne da ikke være så svært, at ro 5 km i tåget vejr.

Jo, det var rigtigt svært, jeg troede jeg roede lige ud, men havnede ovre i kanalen. Men fandt da havnen igen og måtte desværre erkende, at jeg var udgået. Den eneste, som gennemførte var Viggo Olsen, hvilket vi andre var meget imponerede over.

*Sekunderne før start...
Egil, Jens Jørgen, Ralf og Hans Erik dybt koncentreret*

Jeg har altid savnet nogle flere kvinder på banen, men det har aldrig hindret mig i at deltage. Selvom ruten kun er 5 km, kan man sagtens

nå hele sit følelsesregister igennem enten over et dårlig løb, sidebølger eller ballade i vendingerne. Alle har vist både hørt Henrik Poulsens og mine vredesudbrud gennem årene pga. bølgerne. Men det er jo også lige det, der gør turneringen til en rigtig god træning og forberedelse til stævner.

Man må jo heller ikke glemme alle vores trofasteste tidtagere og dem som har ført point regnskabet, for uden dem ville vi jo ikke kunne gennemføre sådan en turnering. Jeg har gået i HvK i 21 år nu og er meget glad for, at kunne kalde mig for HvK'er både på gode og mindre gode oplevelser gennem årene. Jeg håber, at handicapturneringen vil være en fast tradition mange årtier endnu i HvK.

Her er vinderne fra 1982 frem til 2001:

1982	Sanne Larsen
1983	Claus Rohr
1984	Egil Husum
1985	Egil Husum
1986	Aksel Hadberg
1987	Leon Steensen
1988	Peter Jespersen
1989	Knud Kristensen
1990	Peter Jespersen
1991	Jens J. Mortensen
1992	Henrik Poulsen
1993	Mark Rasmussen
1994	Ejvind Rosenberg
1995	Ejvind Rosenberg
1996	Dan Larsen
1997	Henrik Olsen
1998	Helle Stuart
1999	Henning Christoffersen
2000	Klaus Rørhauge
2001	Sanne Larsen

Kæmpe stort tillykke med 75 års jubilæet.

Oplevelser i en turbåd

af Dan Larsen

Sommeren 1979 blev jeg suget ind i Hvidovre Kajakklubs glade verden. Selvom jeg aldrig havde ligget på den lade side, havde jeg ikke tænkt på træning af kroppens muskler - Det skulle blive anderledes.

I Risbjerg skolens lille svedige gymnastiksal, fik jeg således hurtigt lært alt om at plukke æbler både med venstre og højre hånd, armbøjninger og englehop. Der var altid en god stemning, og træningen var så effektiv, så både motocross-kørere og boksere meldte sig ind i kajakklubben netop for denne træning.

Forårets og sommerens kajaktræning blev styret af "de store", som roede uhyggeligt stærkt, men de havde altid overskud til at opmuntre os i den tunge ende. Når jeg deltog i løb, fik jeg altid en god taktik hvisket i øret inden start. Alt dette medvirkede til, at jeg fik så megen styrke og taktisk forståelse for løbene, at jeg med årene har vundet mange sejre for Hvidovre Kajakklub.

Norsk Maratonuge 1983

Maratonugen foregår i det sydlige Norge fra Kristiansand til Tønsberg, med 4 forskellige løb på den smukke Oslo fjord og ferskvandssø omkring Farris.

'Piraten' og jeg pakkede den lille grønne Auto Bianchi. Dørene kunne knapt lukkes da bagagen til 14 dage, tre kajakker og en guitar var på plads. Mit mål for turen var: at genvinde pokalen som bedste turbåds roer.

Kristiansand Kajakklub bød os velkommen, teltet blev slået op, og aftenen gik med lejrbål, guitarspil og fællessang. Næste dags løb blev roet ud og ind mellem et utal af små klippeøer, så det var nærmest umuligt at vide, hvor langt der var tilbage af løbet. - Jeg vandt løbet.

Om aftenen, ved lejrbålet, var der stor interesse om min båd og det endte med at jeg solgte

båden, med den betingelse, at jeg lige måtte ro løbene færdig.

Det andet løb vandt jeg også.

Løbet på søen omkring Farris blev meget spændende. Igen var der en masse klippeøer, så vores stedsans om start- og målområdet, havde vi mistet.

Efter en dårlig start fik jeg kæmpet mig tilbage til førerfeltet (4 både). Jeg lå nu på hængebølggen med feltet på min venstre side.

De var godt roende, så jeg var klar over, at der skulle roes taktisk, hvis jeg skulle vinde. Pludselig så jeg mållinien 300 meter til højre for os. Vi var altså ved at ro forbi målet. Jeg tog straks føringen af feltet og fortsatte lige ud, indtil jeg havde målet på min højre side. Derefter drejede jeg skarpt til højre og inden de opdagede, hvad der foregik havde jeg fået et forspring, de ikke kunne indhente, og sejren var min. De sidste 4 dage boede vi i Tønsberg Kajakklubs feriehus, et Pippi Langstrømpe hus på en lille klippeø. Her hvilede vi ud og samlede kræfter sammen med roere fra flere Amager klubber.

Løbet Nøtterøy Rundt blev et meget hårdt løb, en kraftig blæst og kæmpe bølger gjorde drenge til mænd. Jeg kom igennem på en tredjeplads, og det var heldigvis nok til at vinde pokalen for andet år i træk.

Flot ser det ud !

Stjerneløbet

af Tage Heering og Egil Husum

Løbet blev afviklet første gang i 1978 som et prøveløb for klubbens egne medlemmer. Fra 1979 var løbet et officielt DKF-arrangement.

Idéen til løbet kommer fra Roskilde Cykelklubs "Stjerneløb", hvor cykelrytterne bliver delt op i fem hold, som starter mod fem forskellige vendepunkter på ruten, som alle skal runde.

Overført til farvandet omkring Hvidovre Kajakklub var det naturligt kun at have tre vendepunkter: Ved Sjællandsbroen, ved broen på vej til Kongelunden og for enden af dæmningen ved Avedøre Holme. Det blev således en 3-benet stjerne.

I 1978 roede vi samlet rundt - fra start i hvert fald. Vi blev jo hurtigt spredt.

I 1979 var vi så med på DKF's officielle løbsliste. Nu skulle det gå ordentligt til, så onsdag den 18. juli holdt vi officiel lodtrækning i klubhuset.

Lodtrækningen skulle opdele deltagerne i de tre grupper, som vi ville sende i hver sin retning, når starten gik.

Håbet var, at de bedste roere ikke skulle følges ad, men opleve den usikkerhed, at en roer - som man jo ikke havde kontrol over - kunne komme tilbage fra et af de øvrige vendepunkter før en selv.

De tre ben på ruten havde naturligvis forskellig længde. Turen til Sjællandsbroen var på 8 km, mod Kongelunden var 7 km, og

mod Avedøre Holme var der 10 km - i alt 25 km. Krydspunktet var ud for den nordlige mole i Hvidovre Havn. Hver roer blev udstyret med et rutekort, som var indstøbt i en plasticlomme.

Vinder af det første stjerneløb blev Erik Skovlund. Senere vindere har bl.a. været Michael Pingel og Thor Nielsen.

En del af charmen ved løbet var - ud over at det forudsatte gode tempoegenskaber, fordi man kunne risikere at ro en del af løbet alene - at de to ben ude i Køge Bugt var ubeskyttet mod vind og bølger, der kom udefra.

Så i år med hårdt vejr var det ikke muligt at gøre det godt, hvis ikke man også kunne ro i bølger.

Løbet udviklede sig med årene, og blev et populært løb, der hvert år havde deltagelse af landsholdsroere.

I 1987 kom Stjerneløbet på den internationale maraton-løbsliste.

Succesen nåede sit højdepunkt, da det i 1988 var officielt internationalt Grand Prix løb - nu under navnet "Copenhagen Marathon" og på en mere normal og beskyttet rute. 11 nationer deltog, herunder USA og Australien.

Ole Torp var "the driving man" med god hjælp af mange fra klubben. Ole Plass havde designet løbets logo; en stjerne med en kajakroer i midten.

Hvidovre Stationscenter

L å n t i l a l t m e l l e m
h i m m e l o g j o r d

Nordea

Skiklubben

af Henrik Poulsen

Ideen til skiafdelingen opstod da Finn Kristensen og undertegnede ville løbe Vasaloppet første gang, og det viste sig, at kun skiløbere organiseret under Dansk Ski Forbund kunne deltage.

Vi havde begge været faste deltagere på Norgesturen (omtalt andetsteds) i en årrække, og havde på disse tures store succes et klart indtryk af, at der var grobund for oprettelse af en separat skiafdeling i kajakklubben. Vi undersøgte hos Dansk Ski Forbund, hvad der skulle til for at blive optaget i forbundet og da det viste sig, at det kun var små tilretninger i klubbens love, der var nødvendige, udformede vi disse til godkendelse på generalforsamlingen i 1986, hvor det blev enstemmigt vedtaget.

Herefter var optagelsen i skiforbundet en formalitet og i januar 1987 blev det bekræftet at vi nu også var fuldgældige medlemmer af DSkiF.

De første år af skiklubbens liv forløb uden de store armbevægelser. Selv om rulleski om vinteren er et glimrende supplement og forberedelse til sommerens kajaktræning var det begrænset, hvor mange der kom i gang med dette. På Norgesturene var vi et par stykker der vidste nok om skismøring til at indvie andre i dette uudgrundelige emne og der blev indkøbt forskelligt voks med mere, så medlemmer med interesse for specielt langrendssporten kunne få et indtryk af, hvor meget det rent faktisk betyder at smøre sine ski rigtigt.

Desværre nåede Norgesturene og skiafdelingen ikke at få noget langt liv sammen. Norgesturene stoppede og interessen gik mere og mere i retning af de alpine udfordringer. Med et farvel til Norgesturen forsvandt også muligheden for at fange de langrendsiinteresserede i klubben og da skiafdelingen i første omgang blev oprettet med langrend som speciale, svandt interessen for skiafdelingen. I flere omgange var der røster der talte for en opløsning af skiafdelingen, men da en klub uden aktiviteter heller ikke har nogle udgifter og vi stadig var

nogle der håbede på en opblomstring, lykkedes det at bevare den.

På trods af den ene grønne vinter efter den anden og en langrendsiinteresse på nulpunktet blev skiafdelingens start foudsætning (Vasaloppet) ligeledes det, der pustede nyt liv i klubben. Flere og flere medlemmer med kilometre i armene fra sommerens træning blev overtalte til at prøve kræfter med de 90 kilometer fra Sälen til Mora. Der kom gang i træningen på rulleski og snakken om vinteren gik oftere og oftere på emner omkring langrend.

Der er blevet arrangeret fast smøreaften onsdagen inden Vasaloppet, hvor man mødes i klubben for at få gode råd og vejledning om såvel eventuel køb af udstyr som skismøring samt, naturligvis, få opdateret hvad andre måtte have af hårdt tilkæmpede erfaringer omkring Vasaloppet.

Vasaloppet har de sidste 10 år haft fast deltagelse af medlemmer af HvK med et største hold på 10 deltagere. Det er en udfordring, der går i blodet på trods af mange trængsler, så det er de færreste, der nøjes med 1 løb.

I denne jubilæumssæson lykkedes det faktisk for et af vore medlemmer, at lave en ekstraordinær præstation, idet Jens Jørgen Mortensen fik noteret hurtigste tid af samtlige danske deltagere, med en tid på 5 timer 46 minutter og 5 sekunder for de 90 kilometer.

Den intensive træning, der skal lægges til grund for en vellykket Vasa-deltagelse, fik overvejelser i gang om, hvorvidt vi ikke skulle prøve at få gavn af forberedelserne på anden vis. Således blev ideen skabt til at Hvidovre Kajakklub i 2001 for første gang stillede med deltagere ved DM i langrend. En deltagelse der for de 8 deltagere betød personlige triumfer, men for klubben sandelig også en manifestation af vores tilstedeværelse, da flere kom hjem med flotte resultater.

Successen betød at et tilsvarende hold drog af sted til DM i 2002, hvor præstationerne ligeledes var af høj karat.

Der er nu kommet en hård kerne på godt 10 medlemmer for hvem vintertræning er lig træning til langrend.

Disse 10 udgør cirka halvdelen af medlemskaren, der har ligget omkring 20 siden starten og med det aktivitetsniveau der holdes, lover det godt for fremtiden.

5 friske HvK-medlemmer på skitur.

Fra venstre mod højre ses Kirsten, Olsen, Ole Finn og Knud

Vores olympiske deltagere

af Knud Kristensen

At klubben gennem tiderne har haft fem deltagere med ved de olympiske lege, kommer sikkert som en overraskelse for de fleste.

Men sådan forholder det sig faktisk!

I tidsrummet 1952-1960 var der deltagelse med fra vores klub, hver gang der blev kaldt til OL.

Danmarks Idrætsforbund og Danmarks Olympiske Komité har udgivet en bog "De olympiske" med biografier af samtlige danske idrætsudøvere, som siden 1896 og op til 1996 har været med til OL. Det blev betroet mig at skrive afsnittet om kano og kajak, som kom på det olympiske program i 1936.

Siden da har DKF været med hver gang, og i alt blev det til 57 biografier af danske kano- eller kajakroere. Her iblandt naturligvis også vores fem olympiadedeltagere.

Fire af biografierne bringes her. Den femte har jeg sprunget over, idet Vagn Schmidts biografi er blevet overflødiggjort af, at han selv har skrevet om, hvad han oplevede den gang.

Herefter følger fire biografier

OL i 1952

Ingvard Nørregaard

(1914 - 1985)

Kajakklubben Triton (siden 1970 HvK)

OL-resultat:

Nr. 8 i 10.000 m toerkajak (sammen med Svend Frømming, s.d.)

Da Ingvard Nørregaard i 1952 blev udtaget til OL, var det ingen årsunge, der tog til Helsinki for at forsvare de danske farver.

Ja, med sine 38 år og 4 måneder var - og er - han den ældste deltager fra DKF, der har deltaget ved OL. I 1939 var I.N. for første gang

dansk mester. Det var i toerkajak på 10.000 m sammen med klubkammeraten Hans Voermann, men på grund af roforbud af forskellig art i hovedstadsområdet under krigen blev det kun til et par mesterskaber yderligere, før der i 1947 for alvor kom gang i hans karriere.

Nu var klubkammeraten Svend Frømming blevet hans makker, og med ham vandt I.N. i alt

13 danske mesterskaber i toerkajak. Flest i 1949, hvor de tegnede sig for alle 3 mesterskaber i toerkajak - 500, 1000 og 10.000 m - foruden at Ingvard det år også blev mester i enerkajak, 10.000m.

Det bedste internationale resultat kom i 1950, da han sammen med Frømming vandt sølv ved VM på Bagsværd Sø. Desværre lykkedes det ikke parret at nå op på samme højder ved OL i 1952, men der var endnu et DM til dem i 1953, før deres langvarige samarbejde sluttede.

OL i 1952**Svend Frømming** (1918 - 1979)

Kajakklubben Triton (siden 1970 HvK)

OL-resultat:

Nr. 8 i 10.000 toerkajak (sammen med Ingvard Nørregaard): 45.59,6, 18 nationer.

I begyndelsen af 1940'erne hørte Svend Frømming til blandt de bedste danske langrendsløbere. Selv om grænserne var lukkede, var der i disse år rige muligheder for at dyrke

skisport, da det både var meget koldt, og der var masser af sne herhjemme. Som medlem af Københavns Skiklub vandt Svend DM i langrend i 1939 og blev nr. 2 ved DM i 1940-42. I en uofficiel konkurrence i nordisk kombineret (hop på Holtekollen + langrend) nåede han også helt til tops blandt de danske skiløbere. Men da roforbudet i Øresund blev hævet i sommeren 1945, gik Svend over til at ro kajak, og allerede i 1947 var han fremme i forreste række. 1950 blev det største år.

Svend blev dansk mester i enerkajak. 10.000 m, og med Ingvard Nørregaard vandt han både 1000 m og 10.000 m toerkajak ved DM. Parret blev herefter udtaget til at ro 10.000 m ved VM på Bagsværd Sø, og med en 2. plads - kun 10 sekunder efter de svenske verdensmestre - blev Svend og Ingvard her noteret for deres bedste internationale resultat.

En præstation som de desværre ikke formåede at leve op til i 1952 ved OL. Samarbejdet fortsatte i 1953, hvilket gav endnu et dansk mesterskab, men herefter roede Svend kun enerkajak. Ved VM i Macon i 1954 opnåede han en 5. plads, og i 1956 sluttede han - i en alder af 38 år - med en 7. plads ved OL i Melbourne. De 2 sidstnævnte resultater var på 10.000 m, men ellers var det karakteristisk for Svend, at han var meget alsidig. Fra 1947 til 1956 vandt han hvert år mindst ét dansk mesterskab. I alt blev det til 23 mesterskaber - roet hjem i ener- og toerkajak, 500, 1000 og 10.000 m.

Efter at konkurrenceroningen var lagt på hyl- den, blev Svend formand for sin klub. Han fandt også langrendsskiene frem igen og klare- de sig f.eks. i Vasaløbet - selv efter at have passeret de 50 - helt fremme blandt de bedste danske deltagere.

OL i 1960**Anni Werner-Hansen**

(1939 - 1993)

Kajakklubben Sønderstrand (siden 1970 HvK)

OL-resultat:

Nr. 4 i 500 m, enerkajak: 2.13,88

Indl.heat: 2.14,04 (4); ops.heat: 2.13,76 (1);

Semifinalen: 2.17,87 (3), 13 nationer.

Nr. 5 i 500 m toerkajak (sammen med Birgit Jensen), 11 nationer.

Anni Werner-Hansens første store resultat var 2 nordiske seniormesterskaber i 1957. I alt blev det for Anni til 13 nordiske mesterskaber, heraf flest i 1963, da hun vandt 500 m ener, 500 m toer, 5000 m ener og 5000 m toer - en helt enestående præstation. Hun var begyndt i Dragør Kajakklub, men skiftede i 1959 til Kajakklubben Sønderstrand, hvorfra hun i 1962 flyttede til Svendborg.

I Rom havde hun et hårdt program: 2 discipliner, der kom til at omfatte i alt 4 indledende heats og 2 finaler. I 1964 blev hun igen udtaget til OL, og nåede finalen og en 5. plads i toer med Birthe Lindskov Hansen fra Pagaj i Holstebro. Igennem årene blev AWH noteret for rigtig mange jættemærkepoints. Da hun sluttede i 1973, stod der noteret 106 points på hendes jættemærkeliste. Bodil Svendsens rekord fra 1959 på 99 points, som man engang troede aldrig kunne overgås, var blevet slettet. - At Anni også mestrede de virkelig lange distancer, viste hun i 1968, hvor hun vandt dameklassen ved det første Gudenåløb.

Efter sin aktive periode som kaproer var Anni en kort tid med i arbejdet for DKF's elite, men den største indsats som leder lagde hun i træning med de unge i Svendborg Kajakklub.

OL i 1960

Kai og Vagn Schmidt

OL-resultat:

Nr. 5 i 1000 m toerkajak: 3.39,06.

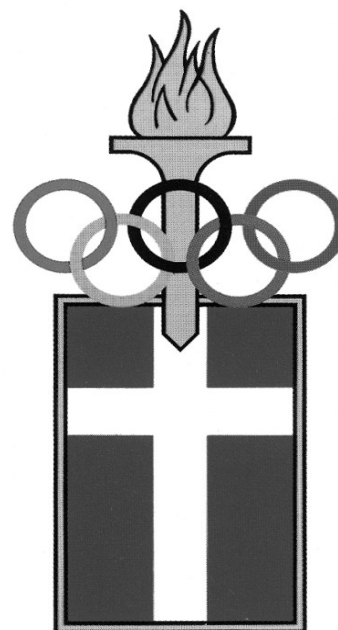
Indl.heat: 3.45,04 (1); semifinale: 3.51,65 (3), 23/23

Kai Schmidt, f. 1926

Kajakklubben Sønderstrand, (siden 1970 HvK)

I 1945 købte Kai Schmidt sin første kajak - dengang eksisterede begrebet klubejede både faktisk taget ikke - men der skulle gå en halv snes år, før han for alvor fik lyst til at være med i konkurrenceroning. I 1956 blev det til et par danske mesterskaber i toerkajak sammen med hans yngre bror, Vagn, og mandskabet var tæt på at blive udtaget til OL. Den chance glippede. Men i tiden, der fulgte, stod der hvert år brdr. Schmidt på mindst 2 mesterskaber i toerkajak ved DM. Og i 1960 kom så udtagelsen til OL. Her kæmpede brødrene sig frem til femtepladsen i finalen, hvor kun 1,7 sek. skilte dem fra en medaljeplads. Herefter trappede Kai ned og blev klubformand. Men det var på vandet, han befandt sig bedst, så da maratonløbene i kajak dukkede op, fandt man ham igen på startlinjen. Det blev 1972-82 hvert år til flere flotte førstepladser i enerkajak i turklassen. Efter de 70 år ror KS stadig - hvis der ikke er is på vandet - 6 gange om ugen og får her også tid til at hjælpe unge talenter på deres vej frem.

Lad mig slutte dette olympiske afsnit med at nævne, at det er Pagaj fra Holstebro, der med seks deltagere har haft flest kajakroere med til OL. Med fem olympianere indtager Hvidovre Kajakklub en suveræn andenplads. Hvad med at øge antallet i 2004?

Instruktion

af Ivan Jensen

Det hele startede på en ferie på Samsø i 1973 med kone og datter på 13 år. Vi så nogle kajakroere, der var på tur Samsø rundt. Min datter, Marianne ville gerne prøve at ro kajak, så jeg lovede hende, at prøve at få hende meldt ind i Hvidovre Kajakklub, når vi kom hjem. Da jeg tidligere havde været instruktør i Hvidovre Roklub, var jeg tryk ved at sende hende ud i kajak, da jeg mente, at kajakklubben også havde uddannede instruktører.

Marianne fortalte, at det var de "gamle" medlemmer, der lærte de nye at ro, der var ingen instruktører, de skulle bare gøre sådan og sådan med pagaj og kajak. De skulle dog svømme 600 m og ro 100 km samt lave en entringsprøve, og det bør retfærdigvis nævnes, at der ikke var mere end 1-2 nye ad gangen.

Vores klubhus, som nærmere var et stort skur, lå dengang på den anden side af græsset, ved siden af spejderhytten på Strandbovej. Nøglen lå et bestemt sted, så man kunne bare tage den og låse sig ind, når man ville ud og ro.

Der var svømning i Vestbadet om vinteren, og der tog jeg til sammen med Marianne. Her lærte jeg nogle af medlemmerne at kende, og de lokkede mig til at melde mig ind i klubben i august 1974. Jeg blev meget forbløffet over, at det var rigtigt, at der ingen instruktører var. Hurtig lærte jeg så at ro, dog mest ved gør det selv metoden.

Næste sommer var der nogle unge medlemmer, der var flinke til at tage noget instruktion, og da jeg var blevet færdigroet hjalp jeg med på instruktion. Jeg tror, at der sidst i 1975 eller først i 1976 blev oprettet et organiseret instruktørkursus i Københavns kredsen. Der blev en af vores unge medlemmer så den første uddannede instruktør i klubben. Han var så venlig at lære fra sig da han kom hjem fra dette kursus, så jeg blev hængende ved instruktionen. Ved vores klubhus dengang, var der en lille badebro, som vi kunne ro ud fra, men der var me-

get lavvandet, og man var ved at opfylde hele området (det senere Lodsparken). Så efterhånden blev der så langt til vandet, at vi gik til Hvidovre Havn for at få kajakkerne i vandet. På et tidspunkt var det næsten et kriterie, at før man kunne blive medlem, skulle man selv kunne bære en kajak til havnen.

Det kunne jo ikke fortsætte på denne måde, så vores formand, Knud Kristensen tog initiativ til et nyt klubhus på nordre mole i selve havnen, der hvor vi nu bor.

I 1979 var vi to medlemmer, der tog på det første instruktørkursus i Idrættens Hus i Kano- og Kajakforbundets regi. Da vi flyttede ind i det nye klubhus var der ca. 35 medlemmer i HvK, men for at det kunne løbe rundt økonomisk skulle vi op og være ca. 200, så der blev annonceret alle steder for at få fat i unge mennesker, der ville være med.

Ved at reklamere på skolerne fik vi nogle skoleklasser interesseret i kajakroning. De første år var der travlhed for instruktørerne; der blev i klubregi bl.a. 1 gang i et par år om foråret arrangeret kajakroning samt instruktion i kajak i forskellige svømmehaller i Hvidovre.

Et år havde vi 48 nye medlemmer under instruktion, vi var to instruktører, men der var altid nogle "gamle" der hjalp til.

Med 48 nye til ca. 20 kajakker blev der flere hold per aften og de havde ikke roet ret længe, så ville de fleste ro i kapkajakker, dem havde vi ikke så mange af, så vi måtte lave 3 hold per aften 3 gange om ugen for at alle kunne være tilfredse. Vi fik da også mange medlemmer, der blev i klubben. Blandt de nye unge var en hel del store børn.

En påske skete en stor ulykke med flere druknede fra en robåd fra en roklub. Det var ikke et rohold fra Hvidovre, men forældrene til nogle af de nye børn forespurgte, om vores sikkerheds-

regler var gode nok. Vi måtte sige, at vi fulgte reglerne fra Kano- og Kajakforbundet.

Men mellem instruktørerne og klubbens bestyrelse blev sikkerheden taget op til vurdering, og vi blev enige om, at den kunne blive bedre, hvis vi lavede en tvungen roprøve, før man kunne blive færdigroet. Man skulle ved roprøven vise, at man kunne ro i store bølger forlæns og baglæns, ligge stille i bølgerne samt hjælpe en makker, der var væltet, med at komme op i sin kajak igen. Dette meddelte vi så forældrene til vores store børn og det var de godt tilfredse med. Roprøven gælder stadig for både børne- og voksne roere i HvK.

Vores instruktioner foregik ved, at hvert forår startede vi med de roere fra sidste sommer, der ikke var blevet færdigroet samt nye roere, der aldrig havde prøvet at ro før. I løbet af sommeren kom nye roere til hele tiden. Dette bevirkede, at selvom vi delte holdet op i "gamle" nye og helt nye, blev der mukket over at alle på holdet/holdene ikke roede lige godt.

Da jeg selv længe havde været lidt utilfreds med hver gang at lære nye op - der kom mange nye - og de kom måske kun de første 3 gange (de første 3 ture var gratis), så kunne jeg godt føle, at det var lidt "spild af tid".

Jeg havde længe set, med misundelse, på fx. fodbold og håndbold, hvor et helt hold begyndere startede instruktion på samme tid og lærte de forskellige ting sammen hen ad vejen. Instruktørerne talte sammen om, at komme med et oplæg til bestyrelsen om at prøve, at gøre det samme med vores instruktion.

Bestyrelsen fandt at det var værd at prøve, så der blev lavet et oplæringsprogram og en tidsplan over hvordan vi syntes det skulle være. Bestyrelsen godkendte planerne og dem følger vi stort set uforandret i dag.

Vores problem i dag, hvor vi er ca. 220-230 medlemmer i klubben er, at hvert år er der kun 3-4 instruktører, der melder sig til at varetage instruktionen. Alle instruktører er hårdt spændt for og det er svært at "holde fri" fra en enkelt instruktionsaften eller at gå på ferie, når der ikke er afløsere.

Vi har i flere år haft 2 hold pr. sommer, men når de er færdigroet, er der ikke kajaker nok

på almindelige hverdagsaftener, de bruges allesammen til instruktionen af det næste hold. Mange medlemmer går tabt på denne måde. I 2001 har vi så prøvet kun at have et hold, så de kunne lære hinanden bedre at kende, og de kunne så ro hele sæsonen uden bådmangel.

Nu må vi så se, om det er måden at gøre det på, om vi beholder flere nye medlemmer på denne måde. Vi har jo alle tiders farvand til nye roere, syd for Hvidovre Havn er et lavtvandsområde til pagajinstruktion, den nye ø, Skræderholmen til øvelser i kæntring og entring af kajak, samt Køge Bugt til roning i store bølger, da det som regel blæser lidt derude.

Jeg håber for de næste 75 år at der fortsat vil være gode vilkår for instruktionen og for den gode klubånd, som altid har eksisteret i HvK.

Træk af Triton's historie

Af Harald Nielsen

I slutningen af 1933 trak Rudi Andersson sig ud af Hvidovre Kajak- og Kanoklub, hvorefter han talte med Ulf Andersen fra DKF om oprettelsen af en ny klub. Ved annoncering i Valbybladet og i Hvidovre Avis inviteredes interesserede til et møde i Rossini 7.12.1933. Der mødte Ulf og Mabel Andersen, Asta og Ingvar Nørregaard, Knud Petersen og Svend Larsen. Den aften stiftedes klubben under navnet Triton. Medlemstallet var seks, men snart kom der flere til. Svend skaffede et lån til indkøb af byggematerialer, hvorefter både- og klubhus byggedes under vejledning af tømrerlærling Knud Petersen. Grunden blev lejet af Hvidovre Søbad (senere af Hvidovre Mørtelværk v/ Chr. Frømming). 26.4.1934 talte klubben 19 medlemmer med Svend Larsen som formand, og den første standerhejsning fandt sted 3.6.1934, da huset var færdigt.

De første år bestod roningen mest af småture til Klumpen, Kongelunden og enkelte teltture til Hundige Strand. Vinteren benyttedes til gymnastik og badminton på den ny Strandmarksskole samt til skiløb i skovene nordøst for Holte.

I bladet "Kajaksport" omtales Delfinmatcherne 1936, hvor BKC's roere fik en ordentlig forskrækkelse af Triton, som vandt begge mændenes løb. Delfinturneringens største overraskelse var dog Triton's sejr i matchen mod Kajakklubben Stubben, idet Tritons roere på en hverdagsaften først havde roet den ca. 15 km lange vej fra Hvidovre til Nordhavnen, derefter tog fat på kaproningen og med undtagelsen af dameløbet vandt stort over den friske modstander og så endeligt returnerede til Hvidovre. "Kajaksport": En af de mest bemærkelsesværdige præstationer af et klubhold i DKF.

Dette stimulerede til kaproning, og der anskaffedes nye både, herunder to Triumf, annonceret som stillevandsskud. Godt forfatteren af denne artikel ikke vidste det under træningen i surf-riding i Køge Bugts meterhøje bølger.

I 1937 startede Tritons kaproere for første gang ved et åbent stævne og havde straks succes, så det var med store forventninger, vi så frem mod DM, der det år blev afholdt i Dragør. Og forventningerne blev indfriet. Med Harald Kristensen først over mållinien i 1000 m finalen vandt Triton sit første danske mesterskab. Og i 10.000 m løbet så det i starten også lovende ud. Løbets favorit, Harald Kristensen, førte ud til vendepunktet ved Nordre Røse Fyr foran Kaj Krogh og Vagn Jørgensen. Men under vendingen mistede Harald balancen, idet han kom til at ride på fyrets nordre bølgebryder frit svævende i luften, og dermed var han ude af konkurrencen. Nu blev Svend Larsen nr. 8, Hans Voermann og Kaj Kristensen nr. 16 og 17 af 46 startende.

Amager rundt - et stafetløb for firemandshold - blev i 1937 vundet af BKC med Tritons hold på andenpladsen. Og så var man nået frem til årets sidste løb, som var Kronborgløbet med start fra Skudehavnen. Løbet førtes an de første 3 timer af en masterbåd med ca. 10 km/tim. Stemningen var høj hos de 19 mand. Men efter Vedbæk begyndte ansigterne at stivne. Robert Kristensen satte ind med en sang fra ledsagerbåden - det hjalp for en stund. Da løbet blev givet frit skød Ole Brünnich og Niels Ole Svendsen frem med gevaldig fart, men Vagn Jørgensen, Kaj Krogh og Harald Kristensen var hurtigt i spidsen. Da sidstnævnte passerede Kronborg Pynt, havde han et forspring på 250 m og ved Lystbådehavnen gik Harald Kristensen i mål som vinder af det første Kronborgløb med Kaj Krogh, Jens Møller og Vagn Jørgensen på de følgende pladser.

1938 indledtes med Sønderstrands Jub II stævne, hvor Rigmor Nørregaard vandt klasse B løbet over 600 m. Ved kredsmeesterskaberne blev Rigmor nr. 2 på 600 m og vandt 5.000 m. Hans Voermann fik en andenplads på 10.000 m, og i tandemløbet over 10.000 m gik førstepladsen til Svend Larsen/Harald Kristensen.

Danmarksmesterskaberne i K 1 blev afholdt i Dragør i midten af juli måned. Her vandt Triton juniorløbet over 1000 m ved Ernst Parum, Kaj Christensen blev nr. 1 i klasse B, 1000 m, og Harald Kristensen genvandt sit danske mesterskab på 1000 m. DM 10.000 m tilfaldt også Harald K., Svend Larsen blev nr. 2 og Hans Voermann nr. 6, hvorefter holdmesterskabet tilfaldt Triton med 9 points.

DM K 2 afholdtes lidt senere i Vedbæk. Mesterskaberne blev vundet af favoritterne. Der var drabelig kamp på 1000 m, hvor Poul Larsen/Vagn Jørgensen, BKC, vandt knebent over Svend Larsen/Hans Voermann, Triton. Om eftermiddagen vandt samme Tritonmandskab 10.000 m løbet uden at være truet. I de åbne konkurrencer viste Harald K., at han var suveræn på 10.000 m, medens han på 1000 m måtte finde sig i at bytte plads med Arne Petersen fra Skovshoved. Rigmor Nørregaard fik en tredjeplads efter Ruth Lange (Bøhling), Nova og Bodil Thirsted (Svendsen), Kastrup.

Det traditionsrige Kastrups Fremme stævne blev afholdt søndag den 1. august. Tritons toer, Svend Larsen/Hans Voermann, fejrede triumfer ved på 1000 m at besejre BKC på målstregen og ved på 10.000 m at føre hele løbet og sejre overlegent. I enerløbene blev Harald K. på 1000 m nr. 3 og på 10.000 m nr. 1.

5. - 8. august afholdtes de første verdensmesterskaber i Vaxholm ved Stockholm. Helt igennem forsvarede de danske kajakroere de danske farver godt. Mesterskabet på 10.000 m i K 2 havde mest interesse for os danske, idet der deltog to danske mandskaber. Sverige vandt, og Svend Larsen/Hans Voermann blev nr. 5. I verdensmesterskabet på 10.000 m blev Harald Kristensen nr. 8 ud af 21 i 49,45 - hans hidtil bedste tid.

Amager Rundt. Løbet vandtes af Sundby, og Triton kom på andenpladsen med et hold bestående af Ingvar Nørregaard, Svend Larsen, Hans Voermann og Harald Kristensen.

I 1938 afholdt Sønderstrand Jub-stævne den 18. august. Til trods for ommøbleringen var Hans Voermann og Ingvar Nørregaard stær-

ke nok til at vinde over BKC i tandemløbet over 1000 m. Københavnermærkeløbet over 6.600 m blev vundet af Bernhard Jensen, Delfinen, Odense, og Ingvar Nørregaard, Hans Voermann, Aage Hansen, Kaj Christensen og Ib Kjær blev nr. 2, 8, 19, 20 og 21 ud af 31 deltagere.

Ugen efter var der DM på Guldborgsund. Her blev det ved Bernhard Jensen fra Odense for første gang provinssejr både på 1000 og 10.000 m. Holdmesterskabet i 10.000 m løbet blev vundet med 22 points af Skovshoved foran Triton med 23 points. I toer 10.000 m vandt Ingvar Nørregaard/Hans Voermann foran BKC, medens 1000 m løbet tilfaldt skovserne Ernst Wulffsberg/ Arne Petersen foran Tritons mandskab. Harald Kristensen blev - trods manglende træning (afsluttende embedseksamen) nr. 5 på 10.000 m.

(Redaktionens bemærkninger)

Her slutter Harald Kristensens beretning om Tritons første år, hvor træning og kaproning så godt som fra første færd var en meget stor del af klubbens liv. Haralds videreuddannelse førte ham til Odense, hvor han også fik mulighed for at ro kajak. Men da han vendte tilbage til København, kom han til at bo på Østerbro, og han meldte sig ind i Danske Studenter Roklub. Her blev det singlesculler, han fattede interesse for, indtil klubben åbnede for kajakker. Så genfandt Harald kajakroningens glæder. Han er i dag 87 år og stadig aktiv kajakroer.

Hård kamp om millimetrene og grammene

af Knud Kristensen

For 75 år siden var Dansk Kajak Forbund - som det hed dengang - en samling af klubber, hvis medlemmer alle var kajakejere. Og alle bådene var K-1'ere. Siden kom K-2 og K-4 til. Ved OL i Berlin i 1936 så jeg endda noget så sælsomt som en otterkajak med styrmand, og der var også firer- og femmerkajaker med styrmand, men disse tre kajaktyper gled hurtigt ud igen.

"Lang Kastrup" var for lang

Oprindeligt var der ikke regler for hverken mål eller vægt, men i takt med at de internationale mesterskaber dukkede op, blev kravene til bådernes konstruktion formuleret. Bl.a. blev maxlængden for en K-1 fastsat til 5,20 m, og det medførte at en så værdsat kap-roningskajak som "Lang Kastrup" med sine 5,50 m kom til at ligge og samle støv på hylderne rundt omkring i klubberne.

Europamester i egen konstruktion

Det vil gå for vidt her også at komme ind på mandskabsbådene - for slet ikke at tale om de forskellige turbåde. Derfor har jeg her valgt alene at tale om enerkajakker til kapbrug.

I de første år lignede disse både nærmest en Fenja. Men i 1934 var der sket et brud på denne tradition, da Jørgen Bohm fra Københavns Kajak Club tegnede en såkaldt fiskeformet kajak. Og at den var hurtig, beviste han ved selv at ro i den og blive europamester.

Man forsøgte at bremse udviklingen ved at forbyde de fiskeformede både ved mesterskaberne, men heldigvis uden held. Og da man i slutningen af 1940'erne indførte undervandsroret i stedet for den faste finne på kaproningskajakkerne skete det uden den store polemik. Og så var der stort set ro om den naturlige udvikling af kaproningskajakken indtil 1956.

Konkavkajak fik succes - og blev forbudt

Før OL i 1956 fandt den danske kajakkonstruktør Jørgen Samson i samråd med DKF ud af, at der var mulighed for at opnå den efterstræbte smalle vandlinje og alligevel nå ud på de 51cm som var det krævede breddemål. Løsningen var en bundform, der fra rælingen svajede indad indtil vandlinjen. Herefter kunne man udforme den vædede overflade af kajaken optimalt. Denne model slog omgående an. Men fem år efter kom et forbud fra International Canoe Federation (ICF) mod disse såkaldte konkavkajaker.

Konstruktørernes næste træk var at lægge det krævede breddemål et godt stykke bagud og opad. Det er forklaringen på kaproningskajakernes hidtil lidt besynderlige form. Men altså en udformning, hvor man med konvekse linjer fik en smal bundform og ligeledes et smalt forskib, der hvor pagajen skal sættes i vandet.

Det er ICF, der fastsætter reglerne for mål og vægt, og dem må DKF nødvendigvis følge, for at vi kan være med ved internationale stævner. I 2001 gav ICF imidlertid op. Breddemålet for kajakken blev frigivet, og en over 40-årig lang strid mellem kajakkonstruktørerne og "lovgivere" om dette punkt var dermed afsluttet.

Har vægtgrænsen overlevet sig selv

Men der er stadig mange regler om mål og vægt. Hvad om man interesserede sig for den på det nærmeste absurde kendsgerning, at medens en maratonkajak skal veje mindst 8 kg er grænsen for en kortbanekajak 12 kg. Tænk om man kunne blive enige om helt at afskaffe vægtgrænserne. Det kunne spare en masse tid og kræfter med vejning ved vores stævner. - Nu bliver det interessant at følge, hvilke vidundere af kajaker vi får at se efter bortfaldet af breddemålsreglerne og i de ny, lette materialer, som er ved at vinde indpas.

Bådtransport til stævnerne

Oprindeligt foregik det som regel til søs. Skulle man fx til stævne i Dragør, stod man tidligt op, roede til Dragør, startede i indledende heat og finale på 1000 m, roede også 10.000 m, og så

hjem inden det blev alt for mørkt. Eller man ofrede sig og roede i sin egen båd med 2-3 kajaker på slæb til fx Rungsted.

Akrobat - oh!

Man brugte også, at to cyklister havde kajaken mellem sig på den måde, at forreste cyklist holdt i forstavnen og bagerste i bagstavnen. Det kunne være en hård tur. Rekorden var en tur til et stævne i Vedbæk og senere tilbage igen. Til et stævne i Malmø roede man over Sundet, og i besættelsestiden anvendte man undertiden hestevogn. Ved DM i Odense i 1936 fik jeg min kajak med ved at sende den af sted fra Nyhavn med paketbåd. Og hjemtransporten, som skete med DSB, var lige så besværlig.

I øvrigt var transport med jernbane netop baggrunden for, at svenskerne i sin tid foreslog, at max-længden skulle være 5,20 m, fordi de havde fundet ud af, at det var vanskeligt at få en længere kajak ind i en lukket jernbanevogn

Lastvogn til både kajaker og roere

Senere blev det til samlet transport til stævnerne i provinsen i halvåbne lastvogne med både kajaker, roere og supporters på ladet. I begyndelsen af 50'erne dukkede så endeligt løsningen med kajaker på taget af personbiler op, og trailerne kom også til.

Jo, der har virkelig været gang i udviklingen på utroligt mange områder i de 75 år, klubben har bestået.

